DE NIEUWSBODE,
VERSCHIJNT OP DINSDAG VAN IEDERE WEEK.
J. QUINTUS, Redacteur & Eigenaar.
VOORWAARDEN VAN INTEEKENING.
$2,00 per jaar, stiptelijk in vooruitbetaling.
Indien niet binnen de zes maanden betaald wordt, zal $2,25 en indien niet voor den afloop des jaars betaald wordt, alsdan zal 2,50 in rekening gebragt worden.
ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 6 tot 12 regels, voor de eerste plaatsing - 1,00
Voor 6 regels of minder, dito, dito - 0,50
Voor elke volgende plaatsing - 0,25
Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 0,25
(Zie ook het Engelsch aan de regterhand.)
Brieven en toezendingen franco aan J. Quintus, Sheboygan, Wisconsin.

DE NIEUWSBODE.

ORGAAN DER NEDERLANDERS IN NOORD-AMERIKA.

8ste JAARG. NO. 20. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 19 MEI 1857. GEHEEL NO. 384.

DE NIEUWSBODE,
IS PUBLISHED ON TUESDAY OF EACH WEEK BY
J. QUINTUS, Editor & Proprietor.
Terms.
$2,00 per year, strictly IN ADVANCE.
All letters must be post paid.
Advertising.

One column one year.	$40
Two-thirds do. do.	30
One-half do. do.	25
One-quarter do. do.	15
One Square, (twelve lines) one year,	8
" " six months,	5
" " three months,	3
" " one week,	1,00
Each subsequent week	0,25
Business cards, not over six lines, per year,	$5,00

Advertisements will be kept in until forbidden.

Onze Nederlandsche Correspondentie.

NO. 3.

Rotterdam, 18 April 1857.

Er heerscht in onze politieke wereld eene rust die niemand bevredigt, eene stilte, die in de natuur soms een storm voorafgaat. In Nederland, men zou zonder overdrijving kunnen zeggen, dat zich kolen op het hoofd van onzen minister van kolonien verzamelen. De drukpers-kwestie wordt schier verdrongen door de zaak der pakketvaart, en deze beiden, geholpen door nog twee of al.s te melden zaken, allen den genoemden minister betreffende, verdringen gezamenlijk in de publieke aandacht de onderwijs-wet, wier belang daarbij op den achtergrond dreigt te geraken. Men ziet in dezen stand van zaken met groote belangstelling, de aanstaande bijeenkomst (op 21 dezer) der tweede kamer tegemoet. Zij zal den allereerst te beslissen hebben in de zaak van het Indische Drukpers-Reglement De inlichtingen van den minister, waarvan wij onze lezers reeds kennis gaven, heeft in de algemeene schatting nog minder voldaan dan wij verwacht hadden. De openbare pers heeft des ministers redeneringen stuk voor stuk wederlegd en zonneklaar aangetoond dat het Reglement niet voldoet aan de wet, en dit was het juist wat de minister op uitgebreide schaal had getracht te betoogen. Men verlangt in geenen deele dat aan de drukpers in Indie eene teugellooze vrijheid wordt gelaten, maar men wil evenmin dat zij geheel vernietigd worde, zooals het Reglement beoogt en ook doen zal, als het niet wordt ingetrokken en door eene behoorlijke wet vervangen.

De Commissie heeft haar verslag reeds bekend gemaakt. Zij concludeert dat de Kamer verklare dat het Reglement behoort te worden herzien.

Eene tweede zaak is echter met den meesten ernst de dubbele aandacht komen vergen. In onzen vorigen brief hebben wij reeds gemeld, dat er den 24sten Maart hier eene vergadering heeft plaats gehad, door den heer J. W. L. van Oordt bijeen geroepen, en waarin gehandeld werd over de directe stoompakketvaart tusschen Nederland en Nederl. Indie. En dit met de bedoeling om pogingen aan te wenden, om den handel der provincie Zuid Holland, tot mededinging in deze hoogst belangrijke operatie uit te lokken en alzoo uitsluiting te voorkomen. Die handeling had plaats op denzelfden dag dat de voorwaarden in de *Staats Ct.* verschenen, waarop door den minister van kolonien eene nieuwe mededinging werd open gesteld. Een en ander had ten gevolge dat in het Handelsblad van 7 April een adres aan dien minister werd openbaar gemaakt van de heeren E. Sillem, Jul. Bunge en Arnold Kooy, allen hoofden van de voornaamste huizen te Amsterdam, betrekkelijk hunne ingediende plannen aangaande deze pakketvaart. Vermits dat bondige, maar ook scherpe en bittere stuk eene groote sensatie heeft gemaakt, zal ik er hier den hoofdinhoud van laten volgen. Na herinnerd te hebben, dat zij reeds meer dan een jaar geleden, de grove onregtvaardigheid hebben in het oog doen vallen, die gepleegd zou worden jegens hen, door de mededinging van alle belanghebbenden in te roepen, deelen zij hun wedervaren mede, betreffende hunne voorstellen tot inrigting van eene maandelijksche stoompakketvaart tusschen Nederland en Java, met clipperschepen met auxiliair stoomvermogen, en die den overtogt in hoogstens 60 dagen zouden volbrengen. Deze voorstellen hadden zij reeds den 9den Julij 1855 aan den vorigen minister van kolonien gedaan. "Zij stelden daarbij op den voorgrond, dat het scheppen van zoodanige onderneming niet uitsluitend, noch zelfs voornamelijk het behalen van groote geldelijke voordeelen moest beoogen; boven al gevoelden zij zich aangetrokken, door het denkbeeld, om, gehoor gevende aan de roepstem der regering, de eer te hebben met aanzienlijke middelen, eene grootsche, algemeen begeerde zaak tot stand te brengen ter bevordering van een algemeen belang." De toenmalige minister van kolonien deelde adressanten mede, dat de ministerraad hun voorstel met sympathie had ontvangen, doch dat daar het denkbeeld was geopperd, dat vóór in deze gewigtige zaak kon beslist, voor alle belanghebbenden de gelegenheid tot mededinging moest geopend worden. Ten gevolge daarvan verscheen in de Staats Courant van 1 Sept. 1855 de oproeping van den minister van Kolonien, waarbij verzekerd werd "dat aan die onderneming de voorkeur zou gegeven worden, die bij de minste eischen, de meeste waarborgen tot bereiking van het doel zou opleveren." Dientengevolge kwamen er vier plannen in, die in handen werden gesteld van eene commissie van onderzoek, bestaande uit de HH. J. W. L. van Oordt, hoofd-ingenieur der marine, Huygens, inspecteur van 's rijks stoomvaartdienst en van Gogh, directeur van de afd. zeevaart van het Kon. Ned. Meteorologisch Instituut te Utrecht. Nadat deze commissie rapport had uitgebragt, verzekerde de vorige minister van Kolonien in de zitting van de Tweede Kamer van 11 Dec. 1855 "dat de zaak rijp was om afgedaan te worden" en deelde aan adressanten mede, dat hun ontwerp den voorrang was toegekend. Ook deze minister had bij missive van 23 Maart 1856 adressanten te kennen gegeven, dat over hun ontwerp "in vergelijking met anderen, gunstig gedacht was, en dat hun plan van schepen het naaste bijkwam, aan hetgeen door de commissie van onderzoek was voorgesteld." "Vermits nu bij de aankondiging van 1 Sept. de voorkeur was toegezegd, *niet* aan een plan dat in elk opzigt met de inzigten der beoordeelaars zou overeenstemmen, maar aan die onderneming, die bij de minste eischen de meeste waarborgen tot bereiking van het doel zou opleveren, meenden adressanten onbetwistbaar te mogen stellen, dat hunne onderneming een *regt* op voorkeur verworven had." De toezegging van *voorkeur* was ten eenenmale ondubbelzinnig. De best bevondene onderneming had alzoo aanspraak op de voorkeur, bestaande in *te verleenen medewerking.* Het doel der aankondiging was geene uitschrijving eener prijsvraag, maar om te bepalen aan welke onderneming de Regering bij voorkeur hare medewerking zou verleenen en daar nu hun de gunstigste beoordeeling was ten deele gevallen, zoo kon de verpligting der regering, om hare medewerking bij voorkeur aan adressanten te verleenen in billijkheid niet worden ontkend. Maar nu blijkt dat de regering aan die belofte van voorkeur geen de minste waarde hecht en juist handelt als of die niet gedaan ware, want in de Staats Courant van 24 Maart, zegt zij hare medewerking toe, aan hem, die op de daargestelde voorwaarden voor den minsten prijs inschrijver zal worden. Die handelwijze des ministers achten adr. eene schending hunner verkregene regten, waartegen zij meenen openlijk te moeten protesteren.— Meer grievend nog dan de niet nakoming der aangegane verbindtenis, achten adr. "de *wijze waarop*" men gemeend heeft de nieuwe mededinging te moeten uitlokken. Het heeft toch der Regering goedgedacht, de voorwaarden, door adr. aangeboden, als grondslag te nemen voor de nieuwe voorwaarden, die de regering thans stelt. Hoe vleijend dat ruime gebruik van de denkbeelden der adressanten voor hen is, meenen zij dat zij hunne voorstellen toch niet met het oogmerk aan de regering hadden medegedeeld, "dat aan het best gekeurde ontwerp de meeste denkbeelden zouden worden ontleend, om die vervolgens aan den minst eischenden aan te besteden." "De toeeigening door Uwe Exc." dus gaan adr. voort, "van een, hetzij dan meer of minder belangrijk deel van de haar medegedeelde ontwerpen, en het verwekken aan de ontwerpers zelven van eene mededinging ter uitvoering hunner eigene denkbeelden, die aan de Regering tot een ander einde waren toevertrouwd, is, naar ons oordeel, eene stuitende onbillijkheid, weinig strookende met de regelen eener kiesche loyauteit en even weinig geschikt, om de vertrouwende gerustheid te doen koesteren, welke voor onderhandelingen met de regering eene vereischte is." Adressanten zullen zich nu van de mededinging onthouden. Indien de grieven dat niet reeds wettigden, hetgeen de nieuwe aankondiging vergezeld, sluit alle denkbeeld daaraan uit, en dat te meer, omdat een ambtenaar, tot de beoordeeling der plannen geroepen, zelfs in de rij der concurrenten eene plaats inneemt. De gelijkheid bij de mededinging en de onpartijdigheid bij de beoordeeling, schijnen daardoor toch te zeer in gevaar te zullen worden gebragt. De hoofd-ingenieur der Marine J. W. L. van Oordt heeft te Rotterdam openlijk eene concurrentie in het leven geroepen, daartoe alleen opgewekt en in staat gesteld door de wetenschap van omstandigheden, welke hij in zijne ambtsbetrekking als lid der commissie van onderzoek, "oordeelen over confidentieele stukken" verkregen had. "De beschouwing van den loop welke deze zaak genomen heeft," dus eindigen adr. hun hoogst belangrijk adres, "levert het bewijs op, dat het niet aan een gebrek van particuliere ondernemingsgeest te wijten is, zoo de lang begeerde pakketvaart tusschen Nederland en Ned. Ind. niet reeds in uitvoering is gekomen. De ondergeteekenden althans hebben het bewustzijn daartoe hunne beste pogingen te hebben aangewend. Zoo die pogingen niet zijn geslaagd, dan rust de schuld daarvan op het ministerie van Kolonien, dat door het dralen in zijne besluiten, door het weifelen zijner inzigten, door het onbetrouwelijke van de uit naam der Regering gedane beloften, onoverkomelijke belemmeringen schept, voor eene onderneming, die Hare medewerking behoeft. Ofschoon diep er door gegriefd, dat zij te leur gesteld zijn in het vertrouwen, waarmede zij hunne inzigten, de vrucht van hun onderzoek, en hunnen arbeid aan de Regering hebben overgeleverd, zullen de ondergeteekenden zich echter verheugen zoo *hunne* outwerpen—zij het dan ook door meer gelukkige handen uitgevoerd!—strekken mogen tot bevordering van de welvaart des lands."

Men wil dat prins Hendrik, aan de HH Sillem, Bunge en Kooy heeft geschreven, dat hij van dit alles onkundig was toen hij het voorzitterschap van de Rotterdamsche Commissie ter zake der pakketvaart aannam, dat hij het gebeurde betreurt en van alle verdere deelneming afziet. Dit is echter maar een gerucht, dat ten zeerste bevestiging behoeft.

Intusschen vordert de billijkheid hierbij te voegen, dat de HH. J. F. Hoffmann, (burgem.) A. van Rijckevorsel, Hz., F. J. Plate, W. Buys, JDz., H. van Rijckevorsel en Joost van Vollenhoven, in de dagbladen openlijk hebben verklaard, dat de heer van Oordt, alleen op hun stellig en herhaald verzoek de oproeping heeft gedaan, en zich met de leiding der vergadering heeft belast, en dat geen hunner eenige kennis heeft gedragen, noch van den inhoud, noch van de afkondiging der voorwaarden voor die in de Staats-Courant zijn verschenen.

Ook de heer van Oordt, heeft zich in de dagbladen tegen het adres van de HH. Sillem, c. s. verantwoordt. "Hij zegt niets van de nadere oproeping van den minister geweten te hebben, voor die in de Staats-Ct. verscheen en dat dit op denzelfden dag was dat te Rotterdam de vergadering plaats had, is louter toevallig. De verklaring van den minister onlangs in de tweede kamer gedaan, hadden hem de zekerheid gegeven, dat de zaak der pakketvaart op nieuw voor de openbare mededinging zou worden opengesteld. Hij meent overigens geregtigd te zijn, om mede te werken, ten einde den Rotterdamschen handel ook in dezen te doen werkzaam zijn. Ook meent hij, als directeur van een belangrijk industerieel etablissement, (directeur der nederl. stoomboot maatschappij) reeds door zijne ondervinding, genoegzaam op de hoogte der berekeningen te zijn, om de resultaten te verkrijgen, die hem door de regering in de plannen der drie adressanten waren voorgelegd Ware het anders geweest, dat hij namelijk niet door de confidentiele mededeeling op de hoogte der zaak ware gekomen, hij zou zich evenmin als de andere leden der commissie met de zaak hebben kunnen inlaten.

Middelerwijl het publiek van dit alles kennis nam, kwam de Rotterdamsche commissie met haar onderzoek gereed en heeft nu aan hare committenten bekend gemaakt, dat zij de voorwaarden van den minister onaannemelijk acht, en dat deze geene inschrijving met uitzigt op eenig goed gevolg toelaten. Zij zou echter voortgaan, met aan deze belangrijke zaak hare zorgen te wijden. Men vraagt zich vergeefs af, hoe de minister zijn vreemd gedrag zal regtvaardigen.

Een ander punt betreft een adres aan de tweede kamer van den heer W. Bosch, gepensioneerd chef van de geneeskundige dienst in Ned. Indie. De regering die in Indie niet in de kaart wil gezien worden, heeft bij besluit van 13 Januarij 1856, het openbaren van archieven, of zelfs maar van aanteekeningen daaruit verboden, en aan dat besluit eene zoo wijde strekking gegeven, dat niet alleen ambtenaren in Indie, maar zelfs gepensioneerden hier te lande, daarin betrokken worden, zijnde de laatst bedoelden, bedreigd met het verlies van hun pensioen, indien zij stukken uit het archief of gedeelten daarvan openbaar maken. De heer Bosch had als wetenschappelijk man vele aanteekeningen gemaakt, die hij niet zonder regt zijn eigendom mogt noemen en was nu voornemens een wetenschappelijk boek te schrijven *over de epidemische ziekten.* Daar hij zijne aanteekeningen echter gemaakt had als chef der geneeskundige dienst, zond hij zijne stukken bij het ministerie van kolonien in, met verzoek om er ten bedoelden einde gebruik van te mogen maken, doch tot dus ver heeft hij niets terug kunnen bekomen. De heer Bosch ontwikkelt dan alles in een welgeschreven en goed gemotiveerd adres aan de tweede kamer en geeft daarbij menigen wenk die niet zonder gevolg kan blijven. Zoo zegt hij b. v. dat indien het hem vergund ware geworden enkele stukken hierbij over te leggen, de kamer dan zou hebben kunnen nagaan, in hoeverre de regering hare verpligtingen heeft volbragt, bij het heerschen van nood en ellende door de epidemien in de jaren 1847—50, waaraan 80,000 Javanen stierven, en of toen niet reeds kon voorzien en maatregelen hadden genomen moeten worden tegen de hongersnood in Demak en Grobogen, waaraan nog eens 100,000 Javanen bezweken. Deze en andere daadzaken maken het stuk van den heer B. zeer belangrijk. Hij plantste eindelijk de daden van dezen minister van kolonien tegen over zijne woorden in de tweede kamer gesproken toen hij verzekerde, dat het besluit van 13 Januarij in milderen zin zou worden uitgelegd, en roept ten slotte de medewerking en tusschenkomst der kamer in, tot herstel zijner grieven.

Nu is er een vierde zaak aan het licht gebragt, die de min benijdenswaardige positie van den minister van Kolonien, nog lastiger schijnt te zullen maken. Vooraf echter een paar woorden tot opheldering. In 1852 contracteerde prins Hendrik en de heer van Tuyl v. Serooskerke met het Indische gouvernement, omtrent de ontginning der tinmijnen op Biliton. Artikel 4 van het contract legde hen o. a. de verpligting op, om het door hen te ontgonnen tin, te brengen in de veilingen van het gouvernement in Nederland De vertegenwoordiger van het gouvernement bij die aangelegenheden is altijd, gelijk bekend is, de Ned. Handel Maatschappij Deze Maatschappij heeft bij de aankondiging van hare laatste tinveiling, gelijk zij gewoon is te doen en ook na te komen, op 26 Junij 1856 verzekerd, "dat zij voor medio Julij 1857 geen ander tin aan de markt kan brengen en dat ook in Ned. Indie geene tinveilingen van het gouvernement (d. i. de Maatschappij) zouden plaats hebben." De tin werd toen verkocht tot *f* 73½.

Nu begon natuurlijk de particuliere handel te werken, steunende op de aangehaalde verzekering van het gouvernement. De prijs van Banca-tin steeg tot *f* 93½, en nu verschijnen eensklaps 2684 blokken Biliton-tin aan de markt. Hierdoor ging de tin, ten nadeele der handelaars *f* 2 a *f* 2½ achteruit en nu vraagt men natuurlijk aan den minister van Kolonien, onder wiens departement de zaak behoort, wat de verzekering der Handel Maatschappij beteekent?

Wat niet het minst ergerlijk klinkt, is, dat het hier het belang geldt van een prins van den bloede, ten wiens behoeve niet onduidelijk de dispensatie is verleend, en waardoor de eerlijke handelaar in zijne belangen aanmerkelijk benadeeld en de bekende *oud hollandsche trouw* is geschonden. Het *Handelsblad* heeft in een ingezonden artikel op deze handelwijze het "volle licht der openbaarheid laten vallen," en onze tweede kamer is te onafhankelijk, om er hare aandacht niet aan te schenken. Na de behandeling van deze vier punten, zal het gevoelen dat zich op het hoofd van den minister van Kolonien, den heer Mijer, kolen stapelen, wel niet nader behoeven aangedrongen te worden.

(Wordt Vervolgd.)

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

Rotterdam, 11 April. Door blijvende aanvraag voor aardappelen naar de verschillende havens van Engeland beginnen de voorraadschuren in de Geldersche streken, welke daarvan meer dan overvloedig waren voorzien, zeer te verminderen; de verzenders hebben dien ten gevolge eene aanzienlijke hoeveelheid mudden in Friesland opgekocht, welke, met tjalkschepen alhier aangevoerd, onmiddelijk in stoom- en zeilschepen ter verdere expeditie worden gelost. Men schat de verzondene hoeveelheid van dit product over de eerste drie maanden van dit jaar op ruim vijftig duizend mudden.

— Sedert verscheidene jaren moesten de visschers, welke ter scholvangst uitvoeren, zich op verren afstand van de kust begeven, daar de visch, welke in vroeger tijden zeer nabij te vangen was, allengskens afweek; door deze oorzaak werden de reizen zeer vertraagd en ook schadelijk. Geheel onverwachts heeft het voor den visscher dit jaar weder gunstiger wending genomen, daar er eene goede hoeveelheid schol, tarbot en tongen voor de Maas nabij de kust door hen worden gevangen, waardoor zij dan ook de verschillende markten ruimer voorzien en zich zelve in gunstiger positie zien geplaatst dan sinds jaren het geval is geweest.

Ook van den Helder wordt geschreven, dat de schol daar tegenwoordig in groote hoeveelheid wordt gevangen. De overvloed van dien visch is zoo groot, en de prijs daarbij zoo laag, dat ook de minvermogenden zich sedert verscheidene weken dagelijks ruim schadeloos kunnen stellen voor het gemis van vleesch. De schol wordt er verkocht voor *f* 3 en *f* 4 de 200 pd. Kabeljaauw en schelvisch wordt mede overvloedig gevangen, en tot spotprijzen afgezet.

— Voor eenige dagen kocht een aardappelschipper tegen hoogen prijs, bij een landbouwer nabij Dockum, aardappelen. Men begon na het aangegane accoord te laden, tot de avond en het slechte weêr hen drongen, om de werkzaamheden te staken; den volgenden morgen toch zoude het kleine restant spoedig ingeladen en het geheel door den kooper betaald zijn.—In den nacht, toen alles stil was behalve de tot vertrek gunstige wind, verdween schip en lading.—De boer wacht te vergeefs naar zijn geld en de terugkomst van den gelegeheidden, doch overigens onbekenden opkooper.—Het idee is hier en daar opgekomen, dat die hulpkooper het overtollige van zijne figuur bij zijn vertrek heeft achtergelaten.

— Het is bekend dat *Antonie Bolding* bij arrest van het provinciale hof in Gelderland veroordeeld was tot de straffe des doods, ter zake van moedwillige brandstichting, waardoor te voorzien was dat menschenlevens werden in gevaar gebragt. Het heeft den Koning behaagd den veroordeelde kwijtschelding te verleenen van de doodstraf, met verwisseling dier straf in eene tuchthuisstraf voor den tijd van 50 jaren.

Men meent gegronde redenen te hebben om het er voor te mogen houden, dat dit geschied is uit hoofde Z. M., onder den indruk der dezer dagen gevierde plegtigheid (het afleggen der geloofsbelijdenis van zijnen zoon), zich bezwaard gevoeld heeft een doodvonnis te onderteekenen.

— De hulpvaardigheid der Nederlanders ook jegens vreemden is weêr heerlijk gebleken uit een voorval, dat thans in de Fransche dagbladen wordt medegedeeld. De Nederlandsche overheden namelijk te Kupang, in Oost-Indie, hebben de gestranden van een Fransch stoomjagt (die 50 dagen op eene zandbank en 28 dagen op eene moeijelijke vaart, waarbij zij geweldig door honger gekweld werden, doorbragten) 166 liefderijk opgenomen, verzorgd en door het bijbrengen van allerlei verkwikkingen gesterkt, dat reeds 14 dagen na hunne aankomst in genoemde plaats, 28 hunner de reis met de paketboot konden voortzetten en weldra te Batavia aankwamen De luitenant ter zee *Laraissiere* heeft uitvoerig rapport uitgebragt over al 't gebeurde, zoodat deze edele handeling, die zoo zeer verdient gekend en gewaardeerd te worden, onzen nationalen roem zal verhoogen bij een volk, dat als zeer gevoelig voor elk bewijs van reine menschenmin mag worden beschouwd.

Nieuwediep, 16 April. Men heeft het spoor teruggevonden van een in 1799 tusschen Vlieland en Terschelling gestrand schip, dat eene kostbare lading inhad. Het was de *Lutine*, een Engelsch oorlogsfregat met een' enormen schat aan gouden en zilveren baren, naar men zich meent te herinneren voor Rusland bestemd. Het schip strandde en zonk en de geheele equipage, op éénen man na, verdronk; op een stuk hout dreef deze op het strand en deelde aan de eilanders den naam en de bestemming van het schip mede; ten gevolge der uitgestane koude en vermoeijenissen overleed hij echter na drie dagen. Weinig kon er intusschen van de kostbare lading worden gered, hoe menigvuldig de proeven daartoe ook waren aangewend; het schip geraakte te diep in het zand bedolven. Eindelijk werd er dezerzijds met het Engelsch gouvernement een uitkoop gesloten, om voor de helft der waarde de lading te bergen. Er vereenigde zich eene Hollandsche commissie, die met eene aanzienlijke som aan het werk ging; het geld werd echter vruchteloos besteed, want het schip was te diep in het zand geweld.

De *Lutine* en zijn aanzienlijke schat kwamen van lieverlede in vergetelheid, tot dat men er ten laatste niet eens meer aan dacht;—maar ziet, daar ontdekken voor enkele weken twee visscherlieden, terwijl zij ter hoogte van de plek der stranding visschen, eene zeeton die van zijne gewone plaats was verwijderd. Zij zetten daarop koers en bereikten haar; de ketting was echter slechts met de grootste inspanning in te halen, en zij zagen eindelijk tot hunne niet geringe verwondering daar aan een wrak bevestigd; het was de voorsteven van een schip met looden kluizen. Het werd op droog gehaald, naar Terschelling gevoerd en aldaar ontdekte men er den naam *Lutine* op, in koperen spijkers. De ton was toevallig in het schip gedreven en men heeft daardoor het sprekende bewijs dat het schip met zijn kostbaren schat weder op zand zit en er nu wel kans bestaat om het geld te kunnen bergen. Mogelijk zal deze toevallige omstandigheid het Engelsche gouvernement of de bovenbedoelde commissie, zoo die of voor zoo verre die nog bestaat, aanmoedigen om de zaak te onderzoeken en een anderen Argonauten-togt te ondernemen, om den gulden schat, hardnekkig en zoo lang door de zee bewaakt, aan haar te ontnemen.

Harderwijk, 17 April. De toevloed van vrijwilligers voor ons Indisch leger gaat nog steeds zijn vorigen gang, doch hiermede houden ook nog veelal gelijken tred de gedurige twistpartijen en buitensporigheden; op Paasch-Maandag was dit weder zoo erg, dat men het getal gearresteerden niet in de gewone gevangenissen kon bewaren, en onderscheidene dezer baldadige lieden onder het stadshuis moesten opgesloten worden. Van de Zwitsersche grenzen wacht men van het werfdepôt hier weldra een groot aantal Zwitsers.

— Vrijdag werd door de politie te Coblenz een zoogenaamd zielverkooper gearresteerd, die op het punt stond 14 meisjes naar Amsterdam over te brengen, die hij gedeeltelijk van hare familiën gekocht had.

— Uit Noorwegen, hetwelk op zijne grootte van 5500 vierkante mijlen slechts eene bevolking van 1½ millioen zielen telt en waar dus van geene overbevolking sprake kan zijn, zullen toch, in den aanstaanden zomer, op nieuw een paar duizend personen, behoorende tot de arbeidende klasse, naar Quebec, in Canada, uitwijken. Het land, zoo rijk aan eene trotsche natuur, schijnt dus voor de bewoning weinig aantrekkelijkheid te hebben.

FRANKRIJK.

De groote Paaschmis is in de kapel der Tuilleries met zooveel pracht gevierd en de toiletten der vrouwen bij die gelegenheid waren zoo uiterst smaakvol en kostbaar, dat eene daarbij aanwezige geestige dame die plegtigheid met den naam van "godsdienstige Longchamps van het Hof" bestempelde. Ter verduidelijking van dit gezegde, wete men dat Longchamps de wandelplaats is der voornaamste Parijzenaars, waar zich in de Paaschweek allen vereenigen die met de nieuwste modes, liverijen, wagens en andere weeldeartikelen willen paraderen.

Ook in de nu afgeloopene Paaschweek was daar geheel Parijs op de been, vooral op den goeden Vrijdag. Het schoone geslacht verscheen toen in de nieuwste en voor het naderend saisoen aangenomen modes. Vorstinnen, Hertoginnen, Bankiers-vrouwen verdrongen elkander op den weg van den Boulevard tot aan de Barriere de l'Etoile en allen zochten elkander de loef af te steken in het toon spreiden van pracht en rijkdom. Niemand vermoedde bij den helderen zonnigen hemel, dat een geweldig onweder in aantogt was. Maar toen tegen den avond Longchamps het digtste met equipages en voetgangers was opgevuld, brak plotseling het onweer los en de sluizen des hemels openden zich en storten het water over al die prachtvolle en kostbare toiletten uit. Men kan zich voorstellen, hoe allen zich als om strijd een goed heenkomen zochten; maar te vergeefs; binnen weinige oogenblikken waren de schoonste kunstwerken der Parijsche modisten bedorven en de zege, die vele dochteren *Eva's* gemeend hadden te zullen behalen, werd in eene treurige nederlaag verwisseld. De aangerigte schade was zeer aanzienlijk en menig echtgenoot zal, al is het ook onder zuchten, die weder moeten goedmaken.

— De veldtogt der Franschen tegen de Kabylen in Algerie, waarvan reeds vroeger gesproken is, zal den 5den Mei worden geopend. Reeds zijn omstreeks 10,000 man infanterie met 8 eskadrons ruiterij en eene sterke divisie berg-artillerie van alle kanten van Fransch Algerie op marsch naar de districten, die door den magtigen stam der Beni-Ratten bewoond worden en waartegen de aanval het eerst gerigt zal wezen. Eerst was het Fransche gouvernement voornemens de expeditie uit 35,000 man te doen bestaan, om geheel Kabylie te onderwerpen; maar uit hoofde van den min gunstigen toestand der geldmiddelen in den tegenwoordigen tijd heeft de Keizer besloten, de uitvoering van dit groote ontwerp nog uit te stellen, en door de nu ondernomen operatie den weg te banen voor eenen anderen, nog meer belangrijken veldtogt. Op deze wijze zullen de regementen, welke geen deel aan den oorlog in de Krim genomen hebben, in de gelegenheid gesteld worden om insgelijks roem te behalen. De Beni-Ratten hebben tot opperhoofd een dweepzieken krijgsman *Si-hadgi-Amar* genaamd; hunne magt bestaat uit 3000 stoutmoedige krijgers, maar zal bij het eerste gevaar gewis door de manschappen der naburige stammen versterkt worden. Men verwacht een hevigen, ofschoon vruchteloozen tegenstand.

De gouverneur-generaal van Algerie, maarschalk *Randon*, heeft Parijs weder verlaten, om zich, na eenige weinige dagen bij zijne familie in Dauphiné te hebben doorgebragt, den 20sten dezer te Marseille, naar Algiers in te schepen.

FEUILLETON.

ALFRED MORELAND;

OF

DE NALATENSCHAP.

Vrij naar het Engelsch van Emerson Bennett,
DOOR J. H. JANSEN.

Slot.

VIII HOOFDSTUK.

De deur kwam in de voornaamste kamer van het huis uit; en te midden van deszelfs karige, wormstekige meubelen, zaten Everett en zijne vrouw, beiden armoedig gekleed, en, met een mager, bleek, vervallen gelaat, er volkomen als een beeld der verwoesting uitziende. De heer Everett sprong in eens op, en de hand van Alfred vattende, terwijl tranen van smart en vreugde zijne oogen vulden, riep hij:

"God zegene u! Ik ben blij dat gij gekomen zijt."

Everett wierp eenen eenigen blik op onzen held, en toen werden zijne bleeke gelaatstrekken rood tot achter de ooren van schaamte, daar hij zich hunne laatste ontmoeting herinnerde; hij sloeg de oogen neder, en zat stom als een schuldige ellendeling.

"Ik ben gekomen, mijne dierbaarste," fluisterde Alfred tegen Emilia, "om onze gelofte te vervullen;" en haar teeder aan zijn hart drukkende, zonder zich aan de tegenwoordigheid harer ouders te bekreunen, kuste hij wel tienmaal hare bleeke lippen, en ademde woorden van hoop en opbeuring in haar gretig oor.

Toen hij eindelijk zag dat zij volkomen was gerust gesteld, verzocht hij haar bedaard te zijn, en trad op haren vader toe.

"Hoe vaart gij, mijnheer Everett?" zeide hij.

De wereldsche man, die al dien tijd gelijk een misdadiger voor zijnen regter had gezeten, deze woorden hoorende, sprong van zijnen stoel op en de uitgestrekte hand van Alfred in zijne beide handen knellende—dit maal met wezenlijke blijdschap en niet uit huichelarij—stamelde hij, door vreugde, vrees en schaamte geslingerd:

"Slecht, Alfred—mijnheer Moreland, meen ik—slecht; ik ben er in het geheel niet goed aan, zeker niet."

"Er heeft eene heele verandering in uw voorkomen en uwe manieren plaats gehad, sedert wij scheidden, zie ik," zeide Alfred droogjes.

"Spreek daar niet van, mijnheer Moreland—spreek daar niet van!" riep de ongelukkige man, terwijl hem de tranen in de oogen schoten.

Alfred was geroerd; maar hij trachtte geheel kalm en ongevoelig te schijnen.

"Ik wenschte u eenige minuten alleen te spreken, mijnheer Everett," zeide hij.

Everett liet zijne vrouw en dochter in een aangrenzend vertrek gaan.

IX HOOFDSTUK.

"Mijnheer Everett, toen wij elkander het laatst verlieten, verboodt gij mij ooit meer uwen drempel te overschrijden. Neen, houd u stil! geene verontschuldigingen, geene doekjes er om gewonden, geen woord tot verdediging—maar luister! Gij verboodt mij uw huis, zeg ik, en ik kom nu tot u, gewapend met de magt om mij te wreken; en, let op, het zal eene wraak zijn, die gij nooit vergeten zult! Gij verbleekt, gij sidderdt, uwe lippen trillen—maar denk er aan, ik beveel u niet te spreken voor ik gedaan heb! Gij waart toen rijk en ik was arm; en ofschoon gij mij uwe dochter gaaft, in het denkbeeld dat ik ook rijk was, toen gij de waarheid vernaamt, daar ik die rondborstig bekende, beleedigdet gij mij, beleedigt gij haar—ja, mijnheer, beleedigdet gij uwen God—door die gelofte te herroepen, waarop gij 's hemels zegen ingeroepen had. Bogende op uwen slecht verworven rijkdom, beleedigdet gij mij niet alleen, maar toen het in uwe magt stond om mij gelukkig te maken, jaagdet gij mij weg als een' zwerver en een' bedelaar. Welnu, mijnheer, ik ging de wijde wereld in, en geleefd hebbende naar de woorden "doe regt," die ik tot mijne zinspreuk had aangenomen—en die, behalve een bijbel en een honderd dollars, het gansche vermogen waren, dat mijn vader mij heeft nagelaten, ben ik wonderbaar voorspoedig geweest, en ik kan thans zeggen, ofschoon ik het niet zeg om te pogchen, dat ik duizenden bezit, terwijl gij, mijnheer, meer dan de plaatsen met mij verwisseld hebt, daar gij tegenwoordig twee duizend dollars minder dan niets bezit. Maar hoe zijt gij tot dien staat van ellende gebragt? Zal ik het u zeggen, mijnheer! Ja, want het is regt dat u de zaak naar waarheid wordt voor oogen gesteld, op dat het ten slotte op uw welzijn moge uitloopen. Gij waart rijk, en gij hebt uwe rijkdommen verworven door de armen uit te zuigen, en uw voordeel te doen met den nood van anderen. Welnu, mijnheer, hiermede niet te vreden, wildet gij uwe bezittingen verdubbelen. Er bood zich daartoe, gelijk gij dacht, eene gelegenheid aan.—En wat was deze gelegenheid? Niets meer noch minder dan een nieuw plan om de armen te verdrukken, door den staf des levens op te koopen, en dien op eenen prijs te houden, die deszelfs waarde ver te boven gaat, in de meening dat de nood het volk wel zou dwingen, om uwen onbillijken eisch te betalen, of anders honger te lijden. Welnu, mijnheer, om kort te gaan, uwe goddelooze speculatie mislukte, en al uwe kwaad verworven winsten werden u ontwrongen—uw prachtig huis, uwe landerijen, uwe roerende goederen, alles, alles werd u in een oogenblik ontrukt; ja, meer dan dat alles wat gij hadt was nog niet toereikende om uwe schulden te betalen en gij bevondt, dat gij nog twee duizend dollars minder dan niets bezat. Welnu, mijnheer, ziet gij de hand Gods daar niet in? Ziet gij de vergeldende regtvaardigheid eener alleheerschende Voorzienigheid niet? Gij, mijnheer, die u een Christen noemt, een lid van Christus kerk op aarde—ziet gij het niet, vraag ik?"

"O, spaar mij! Spaar mij!" kermde de ongelukkige.

"Welnu, mijnheer," hernam Alfred Moreland, "om deze zaak ten einde te brengen, ik ben hier om u te zeggen, dat ik uwe obligatie van twee duizend dollars in handen heb, en dat het in mijne magt is, in de magt van den armen jongman, dien gij eens uit uw prachtig huis hebt gezet, alleen omdat zijn vader, uw zoogenaamde vriend, alles door zijne liefdadigheid verloren had—het is in mijne magt, zeg ik, om u door de beambten der wet te laten vatten en naar den kerker slepen."

"O, om Gods wil, wees barmhartig!" riep de ander op hartverscheurenden toon. "Ik heb gezondigd, ik heb slecht gehandeld, dat weet ik, maar gij zijt edel en goed, en gij zult mij met zachtheid behandelen! Vergeef mij ditmaal; wees niet hard jegens mij, en ik beloof u plegtig, en roep God tot getuige, dat ik zal trachten in het vervolg regt te handelen!"

"Aldus wreek ik mij," riep Alfred, het papier, dat Everett tot de betaling van $2000 verpligtte, dezen voor oogen houdende. "Het is in den bijbel, dien mijn vader mij naliet, en waarin ik dagelijks lees, bevolen, kwaad met goed te vergelden—Zie!" en hij verscheurde den schuldbrief, en wierp de stukken op den vloer. "Bernard Everett, uwe schulden zijn betaald," zeide hij; en terwijl de ander hem met vrolijke verrassing verstomd en bewegeloos aanstaarde, haalde hij eene beurs uit zijnen zak, en knelde die in Everetts hand, zeggende; "Hier zijn vijf honderd dollars, die ik u gulhartig geef; en naarmate gij dezelve regtvaardig gebruikt of ze misbruikt, moge de alziende God u zegenen of straffen!"

De rampzalige was volkomen overstelpt, en eenen wilden kreet slakende, viel hij op zijne knieën, omknelde Alfreds beenen, en barstte in tranen uit, van tijd tot tijd met eene gesmoorde stem snikkende, "God zegene u!—God zegene u! God behoede u! moge Hij u beloonen!"

Zich zachtjes los makende, stond Alfred een oogenblik stil en zeide toen plegtig:

"Bernard Everett, kniel voor uwen God en niet voor een sterfelijk mensch! Maar uwe dochter—uwe dochter—spreek—zeg het mij—heb ik thans uwe toestemming?"

"Duizendmaal ja!" riep de beroerde vader.

Op hetzelfde oogenblik werd de deur opengestooten en Emilia snelde de kamer binnen, wierp zich om den hals van haren minnaar, en mompelde met tranen en snikken:

"Alfred, lieve, lieve Alfred! ik heb alles gehoord—God zegene u als onzen redder!"

"Emilia, dierbare Emilia! Gij zijt voortaan waarlijk de mijne, en voor altijd!" was het vreugdevolle antwoord.

O! Welke gelukkige harten klopten toen daar onder dat nederige dak, en dat alles voortspruitende uit de eenvoudige vervulling der gulden woorden "doe regt!"

X HOOFDSTUK.

Toen Alfred naar de groote wereldstad terug keerde, nam hij de beminnelijke Emilia als eene blozende bruid mede. Hij begaf zich weder terstond tot den handel, en genoot eenen bestendigen voorspoed, maar toch bleef hij zoo getrouw als ooit aan de gulden bevelen, die hij altijd op zijn hart droeg. Hij gaf mildelijk aan de armen, en de behoeftigen zond hij niet met *ledige handen* weg—Beiden, hij en zijne engelachtige vrouw maakten het zich tot eenen dagelijkschen pligt, de noodlijdenden op te sporen, en zij gaven hun niet alleen bemoedigende woorden, maar voedsel en kleeding, en als zij konden, werk. En in deze edele bezigheid waren zij zeer gelukkig; en hunne dagen gleden zachtjes voort; hun geweten zeide hun altijd, dat zij regt hadden gedaan, en allen, die hen kenden, beminden hen, en prezen hunne deugden.

Na verloop van tijd ontsliep Solomon Dermat en Alfred Moreland stond alleen in de zaak, een der rijkste handelhuizen van New York. Behalve dat hij het inkomen zijner moeder verdubbeld, en goed voor zijnen behuwd vader, die tegen alle verwachting veranderd was, gezorgd had, had hij reeds een groot vermogen verzameld, en hij zou zich nu aan den handel onttrokken en van zijne inkomsten gaan leven hebben, zoo hij niet gedacht had nuttiger te kunnen zijn, als hij wat hij won aan de armen gaf en aan zendelingsgenootschappen en liefdadige vereenigingen. Hij werd dan ook eindelijk zoo onder alle klassen bekend, dat men hem tot lid van het Congres verkoos, zonder dat men hem ooit gevraagd had of hij het zijn wilde. Maar hij nam die plaats aan en hij onderscheidde zich door zijne uitstekende bekwaamheden, en edele grondbeginselen, en betoonde zich eene eer voor het land, waarin hij geboren was.

Hij is nu vergevorderd in jaren, en zal, naar den gewonen loop der menschelijke voorvallen, weldra van de levenden worden weggenomen, maar met de kalme en christelijke overtuiging, dat hij niet te vergeefs heeft geleefd. Het was dezer dagen dat hij zijn huisgezin, hetwelk uit zijne dierbare vrouw, eenen zoon en twee dochters bestond, die beloofden de deugden hunner ouders te zullen navolgen, rondom zich riep, en na zijne gansche geschiedenis en zijnen wandel verhaald te hebben, aldus eindigde:

"Toen ik het eerst ontdekte dat mijns vaders nalatenschap was wat ik u gezegd heb, was ik misnoegd en teleurgesteld, en beschouwde dezelve als van weinig of geene waarde; maar, mijne kinderen, geloof de [illegible]

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

J. QUINTUS, REDACTEUR.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

DINGSDAG, DEN 19 MEI 1857.

☞ Een onzer geëerde lezers in town *Holland*, Sheboygan County, Wis., schrijft ons den volgenden brief, wiens prompte vernieuwing van zijn abonnement ons zeer welkom is. Bedoelde landgenoot heeft zich eerst onlangs in town Holland gevestigd. komende van Chicago, en de wijze waarop hij zijne oude gewoonte van inteekening op den Nieuwsbode getrouw blijft, wenschten wij wel als een voorbeeld te stellen voor eenige oude geabonneerden in die town, die het maar niet in het hoofd schijnen te kunnen krijgen, dat ons blad TWEE DOLLARS per jaar *in vooruitbetaling* kost:

HOLLAND, den 12 Mei 1856.

VRIEND QUINTUS!

Daar onze tijd op de Nieuwsbode verschenen is, zoo zijn wij genoodzaakt. UEd eenige letteren te zenden, met aanvulling van onze jaarlijksche gelden, zegge $ 2,00, weer voldoende voor 12 maanden.

Verder verzoeken wij UEd. dezen inliggenden brief in UEds. blad op te nemen als UEd. er eenige plaats voor heeft.

Met achting UEd. Dienaar en Vriend,
A. M. S.

Extract uit eenen brief van Cleef.

Ik kan niet nalaten UEd het volgende Romantische nieuws mede te deelen, namelijk, dat er een wonderlijke Profeet alhier is opgestaan, die den naderenden dag des Heeren met heldere stemme bekend maakt, en daarmede alle dagen bezig is, niemand ontziet, groot of klein, rijk of arm, en schoon deze of gene zich op hem vertoornt, terwijl hij hen uit hunnen staat van zorgeloosheid opwekt, vaart hij echter voort met zijne stem als eene bazuin te verheffen, tot dat de zondaren zullen ontwaken. Zijne kleeding is geheel wonderbaar; hij gaat blootvoets, en draagt eenen veelverwigen rok, op zijn trotsch hoofd eene bloedvlag. Zijne spijs, die zeer gering is en meest uit ruwe kost bestaat, neemt hij met den mond van den grond; ook heeft hij geene eigendommen, en leeft alleen van het gegevene. Niemand heeft hem ooit op eenen leugen betrapt; hij schijnt Mahomed in eene dwaling te volgen, te weten de Poligamie of veelwijverij. Hij gaat ook zelden uit, zonder eenige zijner vrouwen bij zich te hebben, die men zusters van hem noemt. Deze roepen echter niet zoo als hij roept. Men zegt dat het woeste woudgedierte op het verheffen van zijne stem de vlugt neemt, der mate klinkt ze in elks ooren. Hij geeft voor, dat zijn geslacht reeds bij Noach in de arke heeft geweest en dat een zijner broederen ten tijde van Christus lijden meer ter bekeering gesproken heeft, dan al de Apostelen, ja, dat door denzelven een steen is bewogen geworden. De Joden hebben hem en zijne broederen de heilige stad ontzegd. De Christenen vervolgen hem bloedig; bij sommige heidenen is hij hoog geschat, en schoon hij onvermoeid voortgaat met den naderenden dag des Heeren te verkondigen, zal hij zoo wel als zijne gelijken (vreest men) eenen geweldigen dood ondergaan moeten. Naar zijnen naam zou men zeggen, dat hij een Franschman was, doch anderen zeggen dat hij een Engelschman is. Deze voortreffelijke profeet is alhier alle dagen op de straten te zien.

Het bovenstaande is een raadsel.

HET SPOORWEG OPROER.—De Baltimore *Sun* van den 5 dezer maakt den afloop des oproers bekend. Op den vorigen dag reed eene bende van 5 militaire compagnien af, met geschut, in eenen langen trein van 72 goederen wagens, getrokken door 6 locomotieven, maar ontmoette geenen tegenstand. Op denzelfden dag, werd er door de oproerlingen, van welke een aantal verklaarden, dat zij door de anderen gedwongen waren om aan het oproer deel te nemen, een voorslag ingezonden, en zij beloofden weder aan hun werk te gaan, en hunne grieven het collegie van directeuren voor te leggen.

NEGENTIEN REGENACHTIGE MAANDAGEN.—Volgens de New York *Commercial Advertiser*, hebben wij negentien achtereenvolgende Maandagen gehad, waarop het geregend heeft.

GEHEIMZINNIGE MOORD.

Het volk van Orange County, N. Y. verkeert in eenen staat van zeer natuurlijke opgewondenheid, wegens eenen geheimzinnigen moord, die dezer dagen nabij Newburgh is aan het licht gekomen. Een landbouwer, die naar het veld ging om te zaaijen, vond het lijk eener vrouw, bijna naakt en teekenen van gewelddadigheid vertoonende, waaruit bleek, dat zij vermoord en over de heining geworpen was. Een nauwkeuriger onderzoek toonde, dat de vrouw door eenen slag op het hoofd gedood was, die de hersenpan verbrijzelde; dat hare ringen, haar geld, als zij dit had, en bovenkleederen waren weg gebragt; of anders dat de moord elders gepleegd was en het lijk van daar was vervoerd, om vermoedens te ontgaan. Het eenigste kleedingsartikel, dat bij haar werd gevonden, was een harer schoenen, die aan de andere zijde der heining lag, en eene borstspeld werd eenige yards verder af gevonden, hetgeen scheen aan te toonen, dat de kleederen op de plek zelve het lijk waren uitgetrokken, en deze speld bij toeval gevallen was.

Een zamenloop van omstandigheden leidde tot het vermoeden, dat het gevonden lijk, dat van zekere Sarah Bloom was. Hare zuster zeide, dat zij het lijk herkende, aan zekere onmiskenbare schrammen en teekens. Wm. Jenkins daarentegen, die haar te Newburgh gesproken, en haar laat in den avond naar de Basin of Shawangunk gebragt had, alwaar hij haar, ongeveer te middernacht, bij eenige stallen had afgezet, en toen naar Newburgh was teruggekeerd, hield hardnekkig vol, dat de vermoorde Sarah Bloom niet was.

De andere getuigen bragten niets van belang aan den dag, behalve de doctors, die bij een post mortem onderzoek bevonden, dat de vermoorde eerst kort geleden eene ontijdige verlossing had ondergaan.

Jenkins werd als een gewigtig getuige in bechtenis gehouden, en tevens waren er zware vermoedens jegens hem opgerezen, toen eensklaps de echte Sarah Bloom springlevend en gezond in de plaats verscheen, en Jenkins ontslagen werd.

Zeer zonderling was de overeenkomst der merkbare teekenen van het lijk en van Sarah Bloom, waardoor dan ook hare zuster zoo zeer misleid was, dat zij ten stelligste had verklaard, dat de vermoorde hare zuster was. Het lijk heeft een likteeken aan de linker wenkbrauw; Sarah Bloom ook. Een dito aan de middelste vinger der linkerhand; Sarah Bloom ook. De twee middelste teenen des linkervoets van het lijk zijn, bijna tot aan het eerste lid, aan een gegroeid; dezelfde bijzonderheid bestaat bij S. Bloom. De teenen van beide voeten zijn bij het lijk en ook bij S. B. te zamen gedrukt, als door het dragen van nauwe schoenen. Er werd een teeken, als van eenen ring, die met geweld van den vinger was getrokken, aan de hand der vermoorde gevonden, maar de ring was weg. Juf. Bloom draagt eenen kornalijnen ring aan den daarmede overeenkomenden vinger; het lijk heeft eene kleine zwarte moedervlek, te halverweg den enkel en de knie, op het scheenbeen, juist waar Sarah er een heeft.—Deze verbazende gelijkenis bragt Jenkins in een zeer groot gevaar.

Gedurende de teraarde bestelling van het lijk, had er een tooneel plaats, dat het gansche geval nog duisterder maakt. Eene kleine vrouw, oogenschijnlijk 50 of 60 jaar oud, die zich voor eene Creool uitgaf, en er als eene quadroon uitzag, kwam aan het Regthuis, juist toen de begrafenis plaats had, gaande onder eene groote neerslagtigheid gebukt. Zij zeide dat zij te Brooklyn woonde; dat zij een nicht van haar eene week geleden die plaats verlaten had, om naar Newburgh te gaan; dat deze nicht drie jaren lang met eenen jongman geleefd had; dat het meisje vermist wordt en van den jongman sedert niet meer gehoord is. Deze vrouw gaf haren naam niet op, noch dien van hare nicht, en kon ook niet zeggen of die jongman en hare nicht te zamen naar Newburgh gegaan waren. Zij scheen zeer verlangend om het lijk te zien, zeggende te gelooven, dat het van hare nicht was. Daar zij zich niet tot de regte autoriteiten vervoegde, kon zij het lijk niet te zien krijgen, maar zij verhaalde hare geschiedenis aan alle gretige luisteraars, van welke niet een een' voet schijnt te hebben verzet, om haar te helpen. Zij verdween zoo plotseling als zij kwam, en men weet thans niets van hare verblijfplaats. Haar bezoek ter ooren des Coroners en des Sheriffs gekomen zijnde, hebben zij onmiddelijk pogingen gedaan om haar te vinden, maar hebben slechts te weten kunnen komen, dat zij met den Hudson rivier trein naar New York was teruggekeerd.

GERRIT SMITH KOMT TE MILWAUKEE.—De heer Gerrit Smith, van Petersboro', New York, heeft aan den *Free Democrat* geschreven, dat hij de algemeene vergadering van de tegenstanders der slavernij, te houden te Milwaukee, op den 17 Junij e.k. zal bijwonen. De heer Smith is niet alleen een der zuiverste menschenvrienden, maar een der welsprekendste redenaars dezer eeuw.

☞ Eene weduwe onder in Bradford, Vt., hoorde dezer dagen eenen roover in haren schoorsteen nederdalen. Te halverweg gerakende hij vast, waarop de oude jufvrouw handig stroo op den haard wierp en het aanstak. De half gestikte roover brulde dat het een lust was, totdat hij met touwen naar boven getrokken, en aan de genade der wet overgeleverd werd.

DE NIEUWE CENT.—De nieuwe cent zal na den 25 Mei door de munt te Philadelphia worden uitgegeven, in ruiling voor Spaansche en Mexicaansche dollars, stukken van 25, 12½ en 6¼ cent, en volgens de nominale waarde, of in ruiling voor de koperen centen, die thans in omloop zijn. De zilveren of koperen centen moeten in gelijke sommen van vijf dollars worden aangeboden. Zilverstukken, die verminkt of zoo versleten zijn, dat zij onleesbaar zijn, zullen niet worden aangenomen; maar pakjes, die dezelve bevatten, kunnen in een ander kantoor der munt voor zilvergeld der Ver. Staten verwisseld worden. Vijf dollars aan oude quarters, die boven de $4,80 amerikaansch geld; aan halve quarters of schellingsstukken, die meer dan $4.50; en aan six pence of halve schellingen, die meer dan $4,30 wegen, zullen tegen de nominale waarde voor nieuwe centen worden aangenomen.

De Directeur der Munt heeft, met goedkeuring van den Secretaris der Schatkist der Ver. Staten, met de Adams Expres Compagnie eene schikking gemaakt voor het vervoer der nieuwe centen, ten koste der munt, naar alle punten der Atlantische Staten, die met spoorwagen en stoomboot te bereiken zijn, en alle andere plaatsen, die door middel van overeenkomst kunnen bereikt worden, zonder dat er buitensporige kosten op loopen.

DE OUDE CENT.—De oude centen zullen weldra niet meer zijn; eene kleinere en nettere munt zal derzelver plaats vervangen. Het zal dus niet ongepast zijn, thans, met eenige weinige woorden, derzelver geschiedenis mede te deelen.

Robert Morris, de groote vaderlandsche financier der Revolutie, stelde het eerst deze munt voor, in 1782.

Jefferson gaf er, twee jaren later, den naam aan, en in 1792 begon de munt centen uit te geven, die toen aan de eene zijde het hoofd van Washington hadden, en 13 schakels aan de andere.

Fransche radicaal republikeinsche ideën veranderden weldra het devies, en eene fransche godin der vrijheid, met vliegende haren, nam de plaats van Washington's hoofd in, terwijl een olijfkrans de schakels verving.

Niet lang daarna, werd het classieke hoofd der Vrijheid inplaats van de fransche dame aangenomen, en zoo zijn de centen tot op heden gebleven.

EEN SLAAF DOODGEZWEEPT.—Wij hebben het berigt ontvangen dat een slaaf, in Pulaski County, Ky., door zekeren Stigal, zijn meester, met een lange keten werd gebonden, en zes dagen lang, elken morgen, van vijftig tot honderd slagen ontving. Op den morgen van den zevenden dag, kwam Stigal om de week pijniging ten einde te brengen, maar het gelukte hem niet genot van de geeseling diens dags te hebben. Hij vond den armen gemartelden stervelingdood.

De slaaf had van zijnen meester verlof gevraagd om des Zaturdags avonds zijne vrouw te bezoeken, welk verzoek hem geweigerd werd; maar despijtegenstaande ging de zwarte, nadat zijn werk gedaan was, en allen naar bed waren, naar zijne vrouw, doch kwam voor het dag was terug om vuur aan te maken en te voeren.

Hij werd in eene kist gelegd en begraven; maar de coroner van de mishandeling hoorende, liet het lijk opgraven en door drie geneeskundigen onderzoeken, die de uitspraak deden, "omgekomen door zweepslagen." De policie beambten zijn zoekende naar den onmenschelijken moordenaar, maar wij vermoeden, dat hem niets zal gedaan worden, als hij gevonden wordt.

Laat de lezer zich nu eens verbeelden, dat een neger eenen blanke doodgezweept had, omdat deze, na zijne wekelijksche taak volbragt te hebben, zijne vrouw ging bezoeken, en dat nog wel des nachts, toen allen sliepen, en laat hij zeggen, hoe hij dan te moede zou zijn.

Blanken worden ter dood gebragt voor moord; zwarten voor liefde en trouw. O Slavernij!—De drommel moge u halen!—*Newport (Ky.) News.*

SLAVEN EN HONDEN NAAR KANSAS.—Wij vinden de volgende paragraaf in de Lecompton *Union*:

"Eene groote partij vermogende landeeuwhuizers, zegt de Louisville *Democrat*, van Lincoln County, Ky., kwam gisteren door deze stad, op weg naar Kansas. Zij hadden een vijftigtal negers en even zoo vele honden bij zich."

De honden, veronderstellen wij, zijn om de negers te bewaken, bewaren en op te sporen. Een eenige hond voor elken neger kan in Kentucky genoeg zijn; maar in Kansas, zouden wij denken, dat het honden voor elken neger niet te veel was.—*N. Y. Tribune.*

DE HONDSDOLHEID TE GENEZEN.—Doctor Buffon te Parijs, die het ongeluk had gehad, door de behandeling der watervrees of hondsdolheid zelf door deze vreeselijke kwaal te worden besmet, vond in de wijze, waarop hij aan zijn lijden door den dood een einde wilde maken, het middel tot zijne genezing. Met het oogmerk, om zich door stoom te stikken, nam hij een dampbad, welks hitte hij trapsgewijze tot op 107 gr. 36 m. naar de thermometer v. Fahrenheit liet verhoogen. Tot zijne vermassing voelde hij, dat zijne kwellingen minder werden en bleef zoo lang in het dampbad, tot hij zich wel bevond. Hij kreeg hierop eenen waren geeuwhonger, dronk buitengewoon veel water, sliep vervolgens 24 uren om afgebroken en ontwaakte geheel gezond. Sedert heeft hij vier lijders op gelijke wijze van de watervrees genezen, terwijl een zesjarige knaap deze behandeling niet doorstond, maar door den damp stikte.

DE BEVOLKING DER SLAVENSTATEN.

Wij deelen de volgende treffende, van eenen Engelschen reiziger afkomstige, en aan de Londen *Daily News* ontleende schets van de bevolking der slavenstaten mede, uit welke de Democraten onder ons kunnen zien, hoe de personen zijn, met welke zij wetens of onwetens aan de vernietiging der Republikeinsche staatsregeling dezes lands werken.

"Wie niet met het zuidelijke plantersleven bekend is, dien is het dikwijls onverklaarbaar, van waar de horden van ledigloopende gelukzoekers komen, die in zwermen uit den grond schijnen op te stijgen, zoo dikwijls ergens een vrijbuiter, die zich "general" gelieft te noemen en op eigen hand eenen naburigen staat den oorlog te verklaren, eene oproeping doet; die men bij hoopen in de gelagkamers, op stoombooten, in oorlogstijden onder de vrijwilligers, en in het algemeen overal aantreft, waar de wet onmagtig en de revolver almagtig is. Er wordt zulk een beduidend kapitaal toe vereischt om eene "kudde" negers te koopen, die voor de bearbeiding eener plantaadje noodig is, dat slechts weinige planters in staat zijn, hunne zonen als landbouwers de wereld in te zenden, en nog minderen hebben handen genoeg in het werk, om hun eigen land aan de wildernis te ontrukken en te bebouwen. De jonge lieden groeijen wild op in het ouderlijke huis, brengen den tijd door met de jagt, hanengevechten, tabak pruimen, drinken en strijd onder de negerinnen verwekken. Als zij hun veertiende jaar bereikt hebben, hebben zij zich de taal en de manieren van ruwe twistzoekers eigen gemaakt. Zij zijn van nature afkeerig van alle handelszaken; de plantaadjebouw is hun uit gebrek aan geld niet mogelijk—dus worden zij "*advocaten*," of "*doctors*," of ook in het geheel niets. Een paar jaren aan een "collegie"—eene soort van treurige nabootsing onzer hooge scholen—in Virginia, Zuid Carolina of Tennessee, waar zij juist zoo veel studeren als hun lust, en waar niet de minste tucht of beperking heerscht, maken hen toereikend bekwaam, om als grondig onderwezen—deugnieten naar huis terug te keeren. De "*advocaten*," van welke het in alle streken des lands wemelt, zetten een kantoor op in de naaste stad, en trachten nu door een vlijtig bezoeken der gelagkamers praktijk te krijgen. Als dit niet gelukt, dan hangen zij hun geleerd beroep aan den kapstok en zetten in eene keet op vaders plantaadje eene kroeg op. Of de jongman wordt, als hij geen patent om te practiseren kan krijgen, politicus van beroep; gelukt het hem echter niet eene plaats in de wetgevende kamers of eene publieke aanstelling te krijgen, dan vervalt hij weder tot zijne oude levenswijze.

De "*doctors*" vangen op dezelfde wijze aan met in schijn te practiseren, maar er zijn weinige buren, en deze willen nog niet eens ziek worden; de afstanden van het eene huis naar het andere zijn zeer groot, en het loon gering, aldus de vooruitzigten op beter worden of zich eenen naam maken nul. Ook zij geven spoedig het doctoren op, en besteden nu al hunne krachten aan whiskey en tabak. Na verloop van eenige jaren wordt zulk een leven zonder bezigheid en doel vervelend en onverdragelijk;—daar hoort men op eens: het Zuiden heeft recruten noodig—in Texas, in Kansas of in Nicaragua—om deszelfs regten te verdedigen of deszelfs gebied uit te breiden, en weg marcheren zij, de baks in de hand.

Dit is nog de gunstigste zijde dezer schilderij. Het veel grootere getal heeft in het geheel geen beroep, maar zij slenteren op de vaderlijke plantaadje rond of bij iemand anders, bezoeken "gelagkamers", schieten, vechten, vloeken, en dobbelen, waarbij zij zich bestendig, bij al hunne gemeenheid, onwetendheid, beschonkenheid en twistzucht, voor "*Southern gentlemen*" uitgeven, tot eene trotsche onderscheiding van noordelijke landbouwers en handwerkslieden. Deze personen dragen gewoonlijk havelooze zwarte rokken, smerige hemden, doch daarbij diamanten spelden, "nemen een hapje" elk half uur, spawen door en zesmaal in de minuut, en zweren "bij God" dertigmaal in een gesprek van vijf minuten. Deze opmerkingen heb ik met het horlogie in de hand gemaakt."

VERVALSCHING VAN GEESTRIJKE DRANKEN.—Doctor Hiram Cox, een scheikundige te Cincinnati, die is aangesteld, om de zuiverheid der geestrijke dranken te onderzoeken, maakt openlijk bekend, dat hij, in den loop der laatste twee jaren, 249 soorten van drank gevonden en onderzocht heeft, en dat daar negen tienden van vervalscht zijn. Volgens zijne overtuiging is er onder de honderd gallons brandy, die te Cincinnati verkocht worden, nauwelijks eene gallon wezenlijke brandy. De overige 99 gallons zijn gekleurde en met verschillende schadelijke bestanddeelen vermengde whiskey. Van de ten verkoop geboden Cherrij, Port- en Malaga wijnen is nog geen duizendste deel echt. Zij worden uit water, suiker, zwavelzuur, aluin, spaansche peper, mierikwortel enz. vervaardigd, zonder dat bij velen ook slechts een droppel wijn of alcohol wordt gebruikt. Dr. Cox verzekert, dat in gansch Cincinnati geene 10 gallons echte portwijn te vinden zijn. De whiskey, die van 45 tot 50 percent alcohol moet bevatten, bevat gewoonlijk niet meer dan van 17 tot 20 percent, en de ontbrekende sterkte wordt door zwavelzuur vervangen, dat in zulk eene hoeveelheid voor handen is, dat er in de sterkste maag wel een gat door zou worden gebrand.

Hier hebben de ware matigheidsmannen dus een ruim veld, om te toonen, dat zij het goed met het volk meenen, door namelijk zorg te dragen, dat het niet door zulk vervalscht tuig vergeven wordt.—*Alb. Journal.*

DE AANSTELLINGEN IN KANSAS.—De verontwaardiging, die het gansche Territoir door wordt aan den dag gelegd, over de aanstellingen, die de President in Kansas gemaakt heeft, heeft zich diep en ver verspreid. En het is een algemeen gevoelen geworden, dat al wat er voor iemand noodig is om eene aanstelling te bekomen bestaat in naar Washington te gaan, met voldoende bewijzen om den President te overtuigen, dat bij eenen vrij-staats man gescalpeerd heeft. Dit is een zeker middel om hem een ambt te verschaffen.

Er zijn nog eenige uitstekende keelafsnijders en moordenaars in het Territoir, die buiten twijfel bij toeval over het hoofd zijn gezien. Om zich zelve gelijk te blijven, moest de administratie toezien, dat zij goed verzorgd worden.

Wie zegt dat wij niet in eene *model* Republiek wonen!—*Leavenworth Times.*

NOG EENE AANSTELLING IN KANSAS.—De Lawrence *Herald of Freedom* berigt, dat Dr. Garvin, *de eenige Pro slavernij man*, die te Lawrence woont, tot Postmeester is aangesteld. De *Herold* maakt hierop de volgende aanmerking:

"Het schijnt de politiek der administratie te Washington te zijn, ons pro-slavernij beambten te geven, en zij, wier handen het allerdiepst gedompeld zijn in het bloed der vrij-staats nederzetters, worden met de hoogste ambten beschonken. Begreep de Democratische partij van het noorden, dat dit de politieke gedragslijn van James Buchanan was, toen zij hem verleden najaar hunne stemmen schonken?"

EENE REUZENKLOK.—N. Sperry & Co., hebben onlangs de grootste kerkklok voltooid, die ooit in de Ver. Staten gemaakt is, en in grootte overeenkomt met die in de groote klokketoren van het Engelsche Parlementshuis. Dezelve is bestemd voor de St. George kerk, en zal den tijd aanwijzen door acht wijzers aan twee torens, waarvan er vier op eenen afstand van 70 voet bestuurd worden. De raderen, van welke het grootste drie voet in doorsnede is, zijn gemaakt van klokmetaal. De slinger, een die den gang regelt en volgens een nieuw beginsel gemaakt is, is 21 voet lang en 700 pond zwaar. De gewigten hangen aan ijzerdraad touwen, die zich gereedelijk naar den cylinder buigen, en een eindeloos tijdperk zullen duren. Eene zeer eenvoudige uitvinding geeft aan de klok het vermogen, om ongeveer twintig minuten aan den gang te blijven, terwijl zij wordt opgewonden, zoodat gedurende deze bewerking geen tijd kan verloren gaan. De uitvoering van dit fraaije voortbrengsel der werktuigkunde is zeer schoon, en de moeite waardig om nauwkeurig onderzocht te worden door hen, die belang stellen in den vooruitgang van Amerikaansche uitvinding en kunst.—*N. Y. Journal of Commerce.*

LETTERLIJKE OPVOLGING DER WET.—De overheid van San Francisco heeft eene wet uitgevaardigd, volgens welke al de drankhuizen des nachts ten twaalf ure moeten gesloten zijn. Dit wordt letterlijk opgevolgd. Met het klokslag van 12 worden de deuren gesloten en vijf minuten daarna weder geopend.

DE STAARTSTERREN.—In het jaar 1770 bevond zich eene staartster zoo digt bij de aarde, dat zij er nauwelijks zesmaal verder dan de maan van verwijderd was, en eene groote staartster naderde zelfs de zon tot op 32,000 mijlen afstands. Nog meer: in het jaar 1819 ging de aarde zelfs door den staart eener staartster.—Eu wij leven nog!

DE KIEZING IN IOWA.—Wij hebben eindelijk de officiele opgave van den uitslag der kiezing in Iowa. De Democratische candidaten voor Register of the Land Office en Opziener van het Openbaar Onderwijs, zijn met eene meerderheid van 500 stemmen verkozen, en de Republikeinsche candidaat voor Commissaris der Des Moines verbeteringen met eene meerderheid van 300. Er waren 64,628 stemmen ingeleverd, tegen 91,904 in het najaar. De Know Nothings en schijn-Democraten stemden te zamen tegen de Republikeinen.

DE KIEZING IN MICHIGAN.—De Regter kiezing in Michigan is, even als in Wisconsin, op eene groote republikeinsche zegepraal uitgeloopen. In 37 Counties, waarvan de officiele opgave bekend is, hebben de republikeinen, in allen op vijf na, de overhand—zijnde hunne gezamentlijke meerderheid voor Regters van het Hoog Geregtshof, 11,966. Van de acht verkozene Circuit regters zijn allen op een na Republikeinen. Wel gedaan voor den schiereiland Staat!

BEDORVEN SPIJSVERTERING.

Darnestown, Montgomery Co., Maryland.
31 Januarij, 1857.

Ik heb nooit zoo veel dienst van eenig geneesmiddel gehad, als van de flesch *Boerhave's Hollandsch bitter*, die ik verleden najaar gekocht heb. Ik wenschte wel eens te weten waar ik het bekomen kan, zonder vrees voor bedrog.

(Geteekend) Joseph C. Dillet.

☞ De 1$ bills op de Northern Bank of Kentucky moeten, alvorens dezelve aan te nemen, aan een voorzigtig onderzoek onderworpen worden, daar er zeer veel namaaksels van dit bedrag in omloop zijn.

Een dezer is daaraan te herkennen, dat de namen des presidents en cassiers gegraveerd in plaats van geschreven zijn.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

SHEBOYGAN, 19 Mei. Gisteren na den middag, baarde een treurig voorval alhier eene groote verslagenheid. De heer GURY, een algemeen geacht burger dezer stad, en een man van reeds ver gevorderden leeftijd, beroofde zich met een pistoolschot van het leven. Men schrijft de oorzaak dezer ontzettende daad toe, aan eene ziekte des gemoeds, ontstaan door achteruitgang van zijne zaken.

SHEBOYGAN FALLS, 11 Mei. Heden brak hier brand uit in de stoomwagensfabriek, toebehoorende aan J. Goldsmith & Co., terwijl het werkvolk aan het eten was, en toen het ontdekt werd, had het vuur al zoo de overhand gekregen, dat alle pogingen, om het te blusschen, vruchteloos waren. Benevens den winkel, werden ongeveer twee duizend stel assen verbrand. Daar er eenige wind was, kostte het veel moeite, om de belendende gebouwen, van welke eenige verscheidene malen vuur vatten, te redden.

Het verlies wordt geschat op $3000, en nie's was voor brandschade verzekerd. Kapt. D. A. Reed viel van een nabarig huis, en men vreesde eenigen tijd, dat hij ernstig bezeerd was; maar het bleek gelukkig, dat hij niet zoo veel letsel had bekomen, als men dacht.

ALBANY, 7 Mei. Verleden avond reed op den centralen spoorweg, een trein, die van het Oosten kwam, op eene kudde vee, die uit hare weide te Spencerville was geloopen. Twaalf ossen werden gedood. De goederen wagen alleen werd van het spoor geworpen. Niemand der passagiers werd bezeerd.

OSWEGO, 7 Mei. Edward H. Roloff, schuldig bevonden aan den moord zijner vrouw en zijns kinds, ontsnapte in den nacht van den 5 Mei uit de gevangenis te Ithaca. Er is vijf honderd dollars uitgeloofd voor zijne gevangenneming.

NEW YORK, 9 Mei. De jury in de zaak van Burdell's vermoording verwijderde zich dezen avond te 7 ure; en levende na verloop van een half uur de uitspraak in van niet schuldig.

Mrs. Cunningham werd uit hare hechtenis ontslagen, en de heer Eckel werd op borgstelling van zich zelven op vrije voeten gesteld.

De grootste opschudding heerschte in het Geregtshof.

WASHINGTON, 12 Mei. De postmeester generaal heeft een contract gemaakt met de New York en Havre stoomboot compagnie voor het vervoer der brievenzakken, tusschen deze punten, voor dertien reizen; alsmede een contract met C. van der Bilt, tusschen New York en Bremen voor denzelfden tijd en hetzelfde getal reizen. Het port voor de brieven, die zij vervoeren, zal geevenredigd zijn aan het bruto bedrag van het V. S. port, te zee en te land. Dit is slechts eene tijdelijke schikking, tot dat het Congres tijd zal hebben, om te bepalen, op welken grondslag de overzeesche brievenposterij zal gehouden worden.

De heer R. J. Walker, legde den ambtseed af als gouverneur van Kansas. Hij was verscheidene uren met den President opgesloten en ontving van dezen zijne instructien. Hij zal morgen naar Kansas vertrekken.

MILWAUKEE, 12 Mei. Onze vorige Staatsschoolopziener, de heer A. C. BARRY, keerde gisteren uit het Oosten terug, na verscheidene maanden afwezig te zijn geweest, ten gevolge van eene ernstige en slepende ziekte. De heer BARRY is nog in eenen zwakken toestand en hij heeft zijne vrouw ziek te New York achtergelaten, zonder uitzigt op herstel. Beiden, de heer Barry en zijne vrouw, waren slagtoffers der geheimzinnige National hotel ziekte te Washington, en de heer B is van gevoelen, dat de ziekte veroorzaakt was door iets, dat in het eten was gedaan.

LOUISVILLE, 14 Mei. Heden tegen het vallen van den avond, brak eene zaamgeschoolde menigte het kanonhuis open, nam een kanon weg en plaatste het voor de gevangenis. Een aantal schoten werden op dezelve gedaan. De cipier, vreezende dat de gevangenen zouden wegloopen, leverde twee derzelven over, en deze werden door het volk opgehangen. De derde nam een scheermes en sneed zich den hals af.

BUFFALO, 15 Mei. Twee winkels in het Mann Blok, in gebruik van de Amerikaansche vervoer compagnie, Curtiss, Mann & Co., Holt & Ensign, en F. Rand, zijn alhier dezen morgen afgebrand. De Amerikaansche vervoer co. verloor $1,000; het gansche verlies is $250,000; verzekerd voor $15,000.

GEMENGDE BERIGTEN.

De Canadasche bark *Empire* van Port Dover, kapt. Milligan, liep den 4 Mei, na den middag, nabij Marble Head, op het strand. Zij kwam van Toledo en was met eiken timmerhout geladen. De bemanning, elf in getal, verdronk. De kapitein en een passagier werden gered.—Gedurende de maand April zijn er 20,940 landverhuizers te Castle Garden aan wal gezet, betgeen voor dit jaar 35,497 uitmaakt.—De Duitschers van Buffalo trachten geld bijeen te krijgen om een gedenkteeken voor Steuben op te rigten.—Een der oostelijke dorpen vaardigde onlangs eene verordening uit, waarbij den herbergiers verboden werd op Zondag drank te verkoopen, aan iemand behalve reizigers, en den volgenden Zondag gingen de meeste burgers der stad uit, met wandelstokken en reiszakken.—De wintertarwe van Canada is het gevaar der lente ontkomen en staat nu mooi.—Een heer van Buffalo, oud 67 jaar, heeft het onze vader driemaal geschreven *in de ruimte, die een drie cents stukje besloot.*—De *Africa*, die den 13 Mei naar Liverpool is uitgevaren, heeft een en een vierde millioen dollars in specie medenomen.—Een jongman, die onlangs gehuwd is,

den uws vaders, als ik u zeg dat ik haar van onschatbare waarde heb gevonden. Ware mij een groot vermogen ten deel gevallen, dan zou ik het misschien in ijdelheid verkwist hebben, en zouden aldus de ware middelen in mijne handen zijn geplaatst, om mij den donkeren weg af naar verderf en dood te leiden; en ik heb duizende malen God op mijne knieën gedankt, dat mijn erfgoed was wat het was, want daardoor werden mijne uiterste inspanningen in aanspraak genomen, en de bekwaamheden (met welke het den Almagtigen God behaagde mij te begiftigen), die anders zouden hebben blijven sluimeren, zijn gebruikt, hoop ik, tot het welzijn niet alleen van mij zelven, maar van het menschdom. Ik heb ontdekt dat de wezenlijke waarde der rijkdommen bestaat in dezelve te gebruiken als de rentmeester van den Heer, gelijk mijn vader voor mij deed, tot het gelukkig maken van anderen. Liefdadigheid plegende jegens hen, die dezelve verdienen, volgen wij Gods bevel op, en koopen voor ons zelven een genoegen, dat zij slechts kennen, die dezelve beoefenen.

Mijne kinderen, behalve het erfgoed, dat mijn vader mij naliet, zult gij ook buiten twijfel vermogen erven; maar ik vertrouw dat gij zoo zijt opgevoed, dat gij mijn voorbeeld zult volgen—ten allen tijde, en bij alle gelegenheden, denkende aan de plegtige woorden van uwen vader, dat God het zeker wel zal maken met hen, die waarlijk REGT DOEN."

LIEFDE IN EENE DRUKKERIJ.

Ik heb eens eenen ouden drukkersgezel hooren zeggen, dat eene drukkerij geene plaats is om te vrijen, en ik heb sedert de waarheid van dit gezegde zelf ondervonden—zoodat ik nu volkomen overtuigd ben, dat de bloem der liefde in het midden van letters, letterkasten en drukinkt niet bloeijen kan.

Ik was zoo gelukkig van eens eenige dagen in de stad B—— te verwijlen. Regt over de drukkerij stond een aardig, wit huisje, om welks raam zich eene rozenstruik slingerde, en het duurde niet lang of ik deed de ontdekking, dat het vermelde witte huisje, met het door rozen beschaduwde raam, een schoon meisje bevatte—eene bloem, wier schoonheid die der rozen, welke het raam omzoomden, ver overtrof. Zij was een klein, blaauwoogig, vrijpostig schepseltje van zestien zomers, en de schoonste van de stad. Haar nam was Laura,—lieve, poetische Laura!

"Ik heb eene poetische genegenheid voor den naam van Laura."

Het was op eenen schoonen zomermorgen, en ik had het raam opgeschoven, om de koele luchtjes van de met bloemen bemaaide velden in te laten, en het duurde niet lang of ik bespeurde, dat het raam van het huisje ook werd opgeschoven, en dat de lieve, kleine Laura daar bij zat, druk met hare naald in de weer. Ik werkte maar weinig dien morgen. Mijne oogen dwaalden onophoudelijk naar het raam heen, alwaar de kleine Laura zat, en alle soorten van vreemde en grillige gedachten wemelden door mijn verbit brein, en ik begon te gelooven, dat ik een zweempje van hetgeen de dichters liefde noemen een hoekje van mijn hart voelde binnensluipen.

Er gingen eenige dagen voorbij, en het toeval wilde, dat ik met Laura bekend werd. Lieve hemel! Wat een lief schepseltje.—Zij had eene gestalte, die de beroemde Venus de Medicis zou beschaamd gemaakt hebben—koontjes, blozender dan de fijnste perzik, en lipjes, die eene bij zonder verleid hebben, om op eenen vrieskouden morgen uit hare korf te komen. Ik dacht, terwijl ik haar in stomme bewondering aanstaarde, dat ik nooit zulk een schoon schepseltje gezien had. Zij scheen de verwezenlijking van alles wat beminnelijk en betooverend was.

Welnu, de tijd ging voorbij, en eens gaf mij Laura haar verlangen te kennen, om de drukkerij te bezoeken. Sakkerloot, dacht ik, *welk eene goede gelegenheid!*—Daar zal ik het doen—ja, daar—in het midden der werktuigen mijner kunst—de persen en de rollen—de inkt en de stellingen, en de kasten der A B C.'s. Ik nam eene kans waar om hare leliebIanke hand te grijpen, en zij trok die weg, waarbij zij eenen vollen zetbaak tot pastei stiet.

"Daar moet ik een' zoen voor hebben, mijn schatje," zeide ik, en wilde de daad bij het woord voegen. Ik sloeg mijnen arm om haar heen, en onder het worstelen om los te komen, wierp zij eene galei editoriaal het onderste boven, zijnde een lang artikel over de Kansas kwestie. Niet in het minst verschrikt, vatte ik haar weder aan. Ditmaal was ik gelukkiger; want ik kreeg een' zoen. Drommels, wat een lekkere! En de kleine heks verdroeg dien als eene *martelaarster*—zij gilde niet eens, maar toen ik mijne lippen wegtrok, hief zij haar teeder handje op en gaf mij eene oorvijg, die mij meer sterren deed zien, dan Herschel ooit door zijne groote telescoop aanschouwd heeft. Een weinig netelig, en mijne wang gloeijende van de pijn, pakte ik haar op nieuw beet, sloeg mijnen arm om haar lijf en zeide:

"Wel, als gij dien zoen niet hebben wilt, geef hem mij dan terug."

Zij worstelde wanhopig, en terwijl zij zich uit mijne armen rukte, stiet zij met haren voet tegen den loogpot, en om ging hij! Eene andere galei editoriaal werd over den vloer gestrooid, en onder hare pogingen om de deur te bereiken, glipte haar voet uit en zij viel, en terwijl zij haren val trachtte voor te komen, schoot hare hand, hare leliebIanke hand—hetzelfde handje, dat met mijn gezigt in aanraking was gekomen—het is ijselijk! ijselijk is het!—tot over de elleboog in het smerige inktvat.

O geest van Franklin! welke eene verandering onderging de schoonheid van dat handje! Zij trok het langzaam uit het vat, druipende van de inkt, en vroeg mij, waarvoor wij dat teer gebruikten. Ik begon thans ernstig bezorgd te worden, en verontschuldigde mij zoo goed als ik kon, en tot mijne verbazing scheen zij er veeleer vermaak in te hebben, dan boos om te zijn—maar er zat "een loerende schelm" in hare oogen, die mij zeide dat er iets kwaads broeide. Terwijl ik zoo het zwarte overtreksel harer hand stond te bekijken, bijna niet in staat om mij bij deze vreemde gedaanteverwisseling van lagchen te onthouden, hief zij die hand eensklaps op en liet dezelve vlak op mijne wang nederdalen. Voor ik van mijne verbazing kon bekomen, daalde hetzelfde handje weder neder, en liet dezelfs merk op mijne andere wang terug.

"Houd op, Laura!" riep ik, "Wat begint gij nu?"

"Ik meen dat gij mij gezegd hebt, dat gij de inkt over de bovenzijde des vorms roldet," antwoordde zij met eenen lach, en op nieuw was het handje in de weer en maakte een groot plakkaat in het midden van mijn gezigt, waarbij mijne oogen jammerlijk werden volgesmeerd. Met eenen ligten tred en een schaterend gelach wipte zij de deur uit. Zij keerde zich om, toen zij buiten mijn bereik was, en, met een schelmsch gezigt door den ingang glurende, riep zij mij toe:

"Zeg, Jerry, welke soort van inktrol vindt gij mijne hand?"

"Oh!" zeide ik, "gij neemt veel te veel inkt."

"Ha! ha!" lachte zij. "Wel, goeden dag Jerry—dat heb *ik* nu gedrukt. Ha! ha! ha!"

Ik ging naar den spiegel en bekeek mij zelven, en, zoo waar, ik geloof dat ik wel voor eenen neger van de kust van Guinea had kunnen doorgaan.

"En dit dus," dacht ik bij mij zelven, "is de liefde in eene drukkerij. De drommel hale zulke liefde!"

Den volgenden morgen, toen de redacteur in de drukkerij kwam, zal hij den boel wel wat het onderste boven gevonden hebben, denk ik; maar dat was mij onverschillig—want ik had reeds lang voor het dag was het verlorene ingehaald.

Ik droeg de teekens van dat tooneel nog menigen dag, en als ik thans een meisje de drukkerij zie binnenkomen, denk ik altijd aan Laura, en houd mijne oogen op het inkvat gevestigd—en al was zij zoo schoon als Hebe, ik zou haar zelfs met een' stok van tien voet niet willen aanraken.

Spreek van liefde in een salet—liefde in een prieel—liefde op eene canape—liefde in de maneschijn, in sterrelicht, bij de lamp of eenig ander licht, en ik doe met hart en ziel mede, maar ik bezweer u bij den geest van Faust, spreek mij nooit van liefde in eene drukkerij.—*Alb. Alt. & Arg.*

DE EERSTE LOCOMOTIEF.

Een achtingswaardig geestelijke, te Redruth, Engeland, in den schemeravond van een bezoek zijner kudde huiswaarts keerende, zag een vreemd ding, zoo groot als een zwarte ram, met oogen die vuur schoten, en zeer hard snuivende, woedend op zijne scheenen aanvliegen. Hij sprong voorzigtig op zijde, en voor zijn aanvaller zich naar hem heen kon draaijen, was hij reeds zoo ver geloopen, dat hij dacht het ontkomen te zijn, toen hij iemand, die van den anderen kant kwam, vlak tegen het lijf liep. "Loop, als u uw leven lief is! Terug! Terug!" schreeuwde de predikant. "Hebt gij mijn stoomer niet gezien?" vroeg de vreemdeling. "Ik heb den boozen geest in eigen persoon gezien; loop! loop!" "Bij Jupiter!" riep de vreemdeling; "hoe ver is hij weg?"

De aard dezer vraag, en het gezelschap van een menschelijk wezen, verdreven eenigermate den schrik des braven mans, en tevens bedacht hij, dat, als iemand den moed had om de magten der duisternis het hoofd te bieden, hij zulks moest zijn. Derhalve keerde hij zich om en liep den vreemdeling na, die, zoals hij meende, den verkeerden weg had ingeslagen. Weldra bereikten zij het voorwerp hunner vervolging, dat in eene drooge sloot was geraakt en vreeselijk brul e. Tot verbazing van den predikant, greep de vreemdeling het vurige monster en sleepte het op den weg.

"Hij ontliep mij, sir. Ik nam er eene proef van, alwaar dit eindje weg mij geschikt voor scheen."

"Wel, lieve hemel! Is dat ding van u. Eilieve, wat is het dan?"

"Ik noem het een stoomer, sir. Het is eene kleine proef, die ik heb genomen, om te zien of Watt's idee van wagens door stoom voort te drijven uitvoerbaar was. En ik denk dat het dit is, sir, als er geld voor is te bekomen."

"Welzoo! welzoo! Eilieve, beste mijnheer, wie zijt gij toch?"

"Ik ben William Murdoch, om u te dienen; werktuigkundig ingenieur, en heb het opzigt over het bouwen der stoompompen voor Boulton & Watt, in de mijnen hieromtrent."

Groot was de gerustelling en tevredenheid van den waardigen geestelijke, toen hij ontdekte, dat hetgeen hij had gehouden voor iets, hetwelk uit eene plaats, die niet pluis was, was losgebroken, slechts een maaksel van menschenhanden was—het mogt eene zotte gedachte zijn, maar onschadelijk, behalve als het wegliep, en kon de kinderen wel eens verschrikken, ja, soms wel bezeeren.

Deze locomotief in het klein was de eerste verwezenlijking van het denkbeeld van voortbeweging op wegen door stoom.—*Rail-Road Advocate.*

CHRISTELIJKE GEVOELENS.—John Wesley zegt: Veroordeel niemand, omdat hij anders denkt dan gij. Laat een ieder ten volle de vrijheid hebben om voor zich zelven te denken. Laat een ieder zijn eigen oordeel gebruiken, daar een ieder rekenschap moet geven van zich zelven aan God. Heb een afgrijzen van elke toenadering, welke en hoe ook, tot den geest van vervolging. Als gij niet kunt redeneren, of iemand tot de waarheid overhalen, tracht dan nooit er hem toe te dwingen. Als de liefde hem niet dringt om te komen, laat hem dan aan God, den Regter van allen, over.

zegt dat hij het niet half zoo moeijelijk vond eene vrouw te krijgen, dan aan huisraad te komen. Er werd onlangs te Philadelphia eene shawl of omslagdoek verkocht voor $1,425, en in dezelfde stad maken de vrouwen hemden voor zes cents het stuk.—De kooplieden van Washington halen eene som van $10,000 bijeen, om te dienen tot eene belooning voor den persoon, die de ware National hotel ziekte zal aanwijzen.—Het Louisville *Journal* zegt, dat goede boter aldaar 72 cents het pond opbrengt, welke prijs afdaalt tot op 35 cents, die betaald worden voor boter, die oud genoeg is om zijnen eigen ouderdom te zeggen.—De redacteur van een nieuwsblad te Perth, uitgedaagd zijnde, antwoordde bedaard, dat elke gek kon uitdagen, maar dat er voor een gevecht twee gekken noodig waren.—Te Boston hebben op eenen eenigen dag voor meer dan een millioen dollars bankeroeten plaats gehad, allen in manufacturen.—Een landbouwer in Otsego County, N. Y., heeft in dit voorjaar, van slechts zeven boomen, 121 pond suiker en twee gallons stroop gemaakt.—Een heer is in eene weddingschap, in negen uren, van Annapolis, Md. naar Baltimore gegaan, zijnde een afstand van ongeveer veertig mijlen.—Benj. S. Dey, van Carrituck co., N. C., onder het ploegen eene stomp wegnemende, vond $6,000 in Spaansche gouden en zilveren munt, die daar waarschijnlijk gedurende de omwenteling begraven waren.—Ongeveer 250 bushels zaad van het Chinesche suikerriet is door het patent office uitgedeeld.—Nabij Hamburg, Ga., werden eenige weken geleden twee negers door den bliksem getroffen, en een hunner "geheel verteerd." Verlies van $800 tot $1,000. Niet tegen brandschade verzekerd.—Eene dame te Troy vraagde, twee uren na het overlijden haars mans, per telegraaf, aan eene modemaakster te New York, wat de laatste mode van rouwkleeding was?

LATERE BERIGTEN VAN EUROPA.

NEDERLAND.

's Gravenhage, 20 April. Sedert acht dagen is het rundvee in Zuid-Holland schier overal in het weideland gebragt, waar het ruim voedsel in het malsche gras vindt. Sedert eenige jaren was het weder niet zoo gunstig voor het ontkiemend gewas. In het jaar 1855 was het in het midden van de maand Mei niet zoo gunstig gesteld als nu in het begin van de tweede helft van April, en in het vorige jaar is het weder eerst den 10den Mei zoo gunstig geworden als het nu reeds is. De boomen beginnen overal te bladeren en de vruchtboomen te bloeijen.

Het wintergraan staat in de omstreken van Veendam (*Groningen*) overheerlijk, ook zijn er wederom vele aardappelen uitgepoot.

— Te Hoogeveen, Drenthe, is voor de vierdemaal gehuwd een man, tot wiens gezin thans kinderen van zesderlei bedden behooren, hebbende de man den ouderdom van 54 en zijne vierde vrouw, welke mede vroeger is gehuwd geweest en tevens een kind heeft, van ruim 33 jaren.

— Uit Wieringerwaard schrijft men aan de *Utr. Ct.* als eene bijzonderheid, dat aldaar ter waag is gewogen een jongeling dier gemeente, *Jan Grin*, die de zwaarte heeft van 296 oude ponden, bij eene lengte van 5 voet 9½ duim, Alkmaarsche maat. Deze jongeling is nog slechts 13½ jaar oud.

— Uit Kampen wordt gemeld, dat de droogmaling van de veenplas de Koekkoek aanmerkelijk begint te vorderen. Waarschijnlijk zal de plas in 80 dagen droog zijn en alsdan 240 bunders lang veen op eene voordeelige wijze kunnen vervoerd worden.

— Uit Wauverveen (bij Vinkeveen) schrijft men aan de *Utr. Ct.*: In den nacht van den 11 April ontstond alhier in het huis van den heer *J. Wessels*, oud burgemeester, een hevige brand, welke zoo spoedig toenam, dat binnen betrekkelijk korten tijd het gebouw tot den grond toe afbrandde, in weerwil der aangebragte hulp van twee brandspuiten. De heer *Wessels* bevond zich voor zaken te Amsterdam; zijne 74jarige gade is slechts met moeite door onzen geachten predikant *L. van Woerden* gered. Algemeen wordt de oorzaak van den brand aan kwaadwilligheid toegeschreven; de politie was dadelijk op de plaats tegenwoordig, en heeft zekere mejufvrouw *L. P.*, welke als gezelschapsdame ten huize van den heer *Wessels* zich bevond, onmiddelijk in hechtenis genomen en naar Utrecht gezonden. Vele getuigen zijn reeds door de justitie gehoord, en men hoopt, dat het haar zal gelukken, de waarheid aan het licht te brengen.

— Het aanwenden van geneesmiddelen, ook uitwendige, door niet deskundigen vervaardigd en te koop geboden, heeft reeds menigeen den dood gekost. Desniettemin blijven nog allerwege in Europa de kwakzalvers goede zaken maken. Geene waarschuwingen schijnen te baten, geene voorbeelden zelfs van die noodlottige gewoonte af te schrikken. Toch willen we hier weder de volgende gebeurtenis mededeelen, dezer dagen nabij *Frankfort* voorgevallen. Te Mainkur leefden twee broeders, *Petermann* genaamd, op hunne zeer uitgestrekte bezittingen; zij oefenden het landbouwbedrijf op zeer groote schaal uit, hun veestapel vond zijns gelijke niet uren in den omtrek en de vele handel, dien zij dreven, gaf aanleiding, dat iedereen de gebroeders *Petermann* kende en dat wel van zeer gunstige zijde. Groot was daarom de deelneming, toen men vernam, dat beide broeders gevaarlijk ziek waren. Zij hadden bij een' rondreizenden wonderdoctor zalf voor eksteroogen gekocht en die aangewend, waarna de beenen begonnen te zwellen en zwart werden; beiden zijn vergiftigd. Eene der broeders is reeds gestorven en hoewel de andere nog leeft, is er geen hoop op zijn behoud, daar de aangetaste deelen tot versterf overgaan. Treurige les voorwaar die tot voorzigtigheid moet aansporen.

— De wereldberoemde zangeres, mevrouw *Goldschmidt, Jenny Lind*, is den 31sten Maart te Dresden van eene dochter bevallen.

CHINA.

De Fransche *Moniteur de la Flotte* bevat de volgende nieuwe mededeelingen over China en zijne verdedigings-middelen, welke in de tegenwoordige omstandigheden niet van belang ontbloot zijn.

De Chinezen maken op dit oogenblik ontzaggelijke krijgstoerustingen gereed, waarmede niet te spotten valt; hunne oorlogsvloot telt met de reserve ongeveer 130 jonken. Dit zijn vaartuigen van grooten omvang. Sommigen staan met onze fregatten gelijk. Evenwel zouden zij den strijd met Engelsche of Fransche oorlogschepen niet kunnen weerstaan, maar door hun aantal, hun eigenaardigen bouw, die hen geschikt maakt om zoowel langs de kusten als op de stroomen van het rijk te varen, hunne bemanning, die grondig bekend is met het land en het vaarwater, kunnen zij in vele omstandigheden den vijand groote afbreuk doen.

Sedert den aanval op Canton heeft de Chinesche regering groote werken doen uitvoeren aan den Pay-Ho, eene rivier die in de Gele zee uitloopt en gemeenschap heeft met Peking. Deze stroom is heden op twee en twintig plaatsen versperd door groote aarden dammen, die zich tot aan de oppervlakte des waters verheffen, en alle scheepvaart onmogelijk maken. Dit waterwerk wordt voor zeer kunstig gehouden. Verder zijn de drie zijstroomen van den Pay-Ho, in 1817 door Keizer *Kia-King* gekanaliseerd geheel afgesneden en een, de Yo-Ko, is zelfs gedempt. Zijn loop is verlegd en zijne wateren naar het meer van Kobo-Tchi geleid, 't welk eene zeer zonderlinge bestemming heeft.

Dit meer, zoowel als dat van Petchi-Lo en van Ocei-Sing, bevat ontzaggelijke hoeveelheden water, die door groote dijken, langs de velden om de stad, in toom worden gehouden. Als een leger de hoofdstad des rijks bedreigt, bestaat het uiterste verdedigingsmiddel in het doorsteken der dijken, waardoor de vijandelijke troepen verdrinken. Dit verdedigingsmiddel, dat, hoewel zeer afdoende, maar echter allernoodlottigst voor het land is, werd in het begin van 1853 tegen de legermagt der oproerlingen van het Oosten in het werk gesteld. Het heeft den Keizer en zijn geslacht behoed en het vijandelijk leger genoodzaakt zich terug te trekken; ten einde zich voor eene vreeselijke ramp te vrijwaren. De stad Peking is derhalve geheel beschermd tegen een aanval aan de landzijde en ter zee, en men moet hierbij in het oog houden dat de Keizer in het uiterste geval altijd geholpen zal worden door de dweepzucht der bevolkingen, die voor geen middel terugdeinzen om de vreemdelingen te bestrijden en "uit te roeijen."

Een nieuw feit is nog onlangs de waarheid hiervan komen bevestigen. De Engelsche schepen naar Canton bestemd, hebben sinds een aantal jaren de gewoonte zich bij Whampoa op te houden, om water in te nemen van eene kleine rivier, die zich in de Tchoo-Kiang werpt. Men heeft sedert eenigen tijd opgemerkt, dat de matrozen, die gebruik maakten van dit water, 'twelk tot dus verre altijd voor uitmuntend werd gehouden, door zware buikpijnen werden aangetast. Men stelde hierover een naauwkeurig onderzoek in, en ontdekte dat de Chinezen het water vergiftigden door middel van planten, waarvan zij alleen de werking kennen. Zij wenden tot dat einde de bast van sommige boomen en struiken aan, die krachtig vergift bevatten, en door hen op bijzondere wijze wordt bereid.

De Chinees heeft eene boosaardige natuur, en zijne verdorvenheid wordt nog verhoogd door eene geestdrijverij, die alle denkbeeld te boven gaat. Er is slechts een middel om hem onder het juk te brengen, dat van op zijne verbeelding te werken en hem te verschrikken door magtsbetoon op groote schaal. De Engelschen begrijpen dit, en schijnen te regt dit stelsel te hebben aangenomen.

Wat intusschen nog tot spoediger herstel der goede betrekkingen met China zou kunnen leiden, is het berigt, dat eenige der rijkste mandarijnen, wier invloed ook bij de Nuy-Ko (ministerraad) te Peking groot is, het plan hebben de Chinesche handelmaatschappij van 1759 weder in het leven te roepen; en om die te doen bloeijen behoeven de mandarijnen vrede, maar geen oorlog.

De eischen, die Engeland, naar men zegt, aan China zal doen, zijn anders wel geschikt, den vermeten trots der Chinezen te krenken. Lord *Elgin* moet vorderen: 1) dat in plaats van 5, 9 havens voor den Europeschen handel worden opengesteld; 2) dat Engeland een gezantschap te Peking zal hebben even als Rusland; 3) dat de Britten het regt zullen hebben in alle plaatsen waar zij consuls hebben, militaire magt te onderhouden; 4) dat de Engelschen enkele versterkte positien te Shanghai, Hongkong en Canton zullen bezetten, die met garnizoenen zullen worden voorzien, waarvan het getal nader zal bepaald worden; (5 dat de oorlogschepen het regt zullen hebben op de geheele kust voor anker te komen.

Deze voorwaarden zijn gestreng, en de eerste indruk er over zal te Peking wel niet gunstig wezen.

CORRESPONDENTIE.

De heer Quintus zal heden voor een paar weken op reis gaan naar Grand Rapids, Michigan, om zijne vrienden aldaar te bezoeken: te Kalamazoo zal hij waarschijnlijk korten tijd vertoeven. *Wij*, de redacteur junior, zullen gedurende zijne afwezigheid zorg dragen, dat de uitgave en verzending der Nieuwsbode geregeld voortgaat,—alle brieven welke schriftelijk antwoord vereischen, moeten echter op zijne terugkomst wachten.
19 Mei 1857.

MARKTPRIJZEN.

Sheboygan, Wis., den 18den Mei 1857.

Meel, Tarwe, ℔ zak.	$ 2.37 @ 2.63
Meel, Rogge, „ „	2.00 @ 2.50
Meel, Boekweit, per 100 lbs.	2.00 @ 2.50
Blanke Winter Tarwe, ℔ bushel,	1.20 @ 1.25
Roode winter Tarwe „ „	1.05 @ 0.15
Club Tarwe, ℔ bushel.	1.00 @ 1.10
Zomer Tarwe, „ „	— @ —
Rogge, „ „	70 @ 72
Garst, „ „	1.50 @ 1.75
Haver, „ „	0.50 @ 0.55
Ind. Koren, „ „	75 @ 76
Witte Boonen, „ „	2.00 @ 2.50
Erwten, „ „	90 @ 1.00
Aardappelen, „ „	80 @ 85
Vleesch, ℔ 100 lbs.	6 00 @ 8.00
Spek, „ „ „	10.00 @ 11.00
Boter, ℔ lb.	18 @ 23
Reuzel, „ „	14 @ 16
Kaas „ „	14 @ 16
Eijeren, ℔ dozijn	13 @ 15
Drooge Appels, ℔ bushel	2.75 @ 3.00
Groene Appels, ℔ barrel	— @ —
Spek (mess) ℔ barrel	$20 @ $22
Zout, ℔ barrel	2.25 @ 2.50
Wit Visch, ℔ barrel,	6.50 @ 8.00
Whiskey, per gallon	0.33 @ —
Timmerhout, per M.	10.00 @ 15.00
Shingles, ℔ M.	1.37 @ 3.00
Hooi, ℔ ton	$ 12 @ $13
Hout, per cord,	2.00 @ 2.25

Mengelwerk.

Wanhopig gevecht tusschen eenen leeuw en eenen antiloop.

Doctor Livingstone geeft eene zeer belangwekkende beschrijving van een gevecht, van hetwelk hij in Afrika getuige was, tusschen eenen leeuw en eenen antiloop. De doctor en zijnen gast stegen juist uit eenen naauwen weg tusschen twee rotsige bergen, toen zij een nijdig gebrul hoorden, hetgeen zij wisten van den "koning des wouds" te zijn. Op den afstand van niet meer dan veertig yards voor hen uit, zat een antiloop in het naauw, daar een groote bruine leeuw op een rotsachtig plat lag, dat zich boven de vlakte verhief, en klaarblijkelijk eenen aanval op den antiloop beraamde. Eene tusschenruimte van slechts twintig voet scheidde de twee dieren van elkander. De leeuw scheen van de grootste woede bezield; de gemsbok was oogenschijnlijk kalm en vastberaden, en bood zijnen vijand zijnen welgewapenden kop aan.

De leeuw veranderde voorzigtig van positie, daalde in de vlakte af en maakte eenen kring, duidelijk met het doel om den antiloop van achteren aan te vallen, maar deze was op zijne hoede en keerde steeds zijnen kop naar zijnen tegenstander. Dit manoeuvreren duurde een half uur, toen het den toeschouwers voorkwam, dat de gemskop eenen krijgslist gebruikte, om den leeuw te bewegen eenen aanval te doen. Voor een oogenblik was de zijde van den antiloop naar zijnen woesten belager gekeerd. Zoo snel als de gedachte deed de leeuw eenen sprong, maar toen hij nog in de lucht zweefde, maakte de gemsbok eene wending met den kop, zijnen hals zoodanig buigende, dat een zijner speerachtige hoornen op de borst des leeuws was gerigt. Eene vreesselijke verscheuring was er het gevolg van; de leeuw viel op zijne schoften achter over en toonde eene akelige wond onder aan den hals. Hij liet een gebrul van woede en pijn hooren, en ging tot op eenen afstand van vijftig yards achteruit, schijnende half en half genegen om den strijd op te geven; maar honger, woede of wraakzucht dreven hem nogmaals voorwaarts.

Zijn tweede aanval was woedender en eensklaps: hij vloog op den gemsbok aan, en trachtte over de verschrikkelijke hoorns heen te springen, om op zijnen rug te komen. De antiloop, die nog altijd in zijne verdedigende houding stond, ligtte den kop op, doorboorde den leeuw de zijde en bragt hem, gelijk de toeschouwers meenden, eene doodelijke wond toe, daar de hoorns ter diepte van zes of acht duim in zijn ligchaam drongen. Op nieuw trok zich de leeuw terug, kermende en hinkende op eene wijze, die toonde dat hij ernstig bezeerd was, maar hij raapte spoedig al zijne krachten te zamen voor eenen anderen aanval. Op het oogenblik der botsing, bield de gemsbok eenen hoorn zoodanig, dat hij den leeuw onmiddelijk tusschen de voorpooten moest treffen, en zoo krachtvol was de stoot, dat de hoorn in zijne gansche lengte in het ligchaam des leeuws begraven werd. Bijna eene minuut lang stonden de twee dieren bewegeloos; daarop trok de antiloop, langzaam achteruit gaande, zijnen hoorn terug, en de leeuw waggelde en viel op zijde, terwijl zijne leden van de doodstuipen trilden. De overwinnaar zwanide segeviorend met zijne achterpooten en draafde weg, oogenschijnlijk zonder bij den strijd het minste letsel te hebben bekomen.

Hoe Michigan aan den naam van "Wolverine" Staat komt.—Job Calvers, een correspondent van de New York *Sunday Courier*, verhaalt het volgende aangaande de wijze, waarop de Staat Michigan eenen bijnaam kreeg. Wij deelen het mede voor hetgeen het is. Job zegt dat Koenraad ten Eyck, in 1823, en vele jaren daarna, ongeveer tien mijlen van Detroit, eene herberg deed. Op het tijdstip, waarvan wij spreken, zijnde in den winter, besloot een vrolijk gezelschap eens naar Koen te arren. Daar gekomen zijnde, bestelden zij een souper.

Koen, een der vroegste baanmakers in het binnenland des Territoirs zijnde, dat toen door Indianen werd bewoond, had van de inboorlingen, dienzelfden dag, eenen dooden wolf gekocht, om het vel (er werden toen nog geene premiën voor de scalpen gegeven.) Koen, die buiten raad was, hoe een souper bij een te *krijgen*. daar hij geen versch vleesch bij de hand had, bediende zich van den wolf. Te regter tijd was het souper gereed, en de heeren werden verzocht aan te zitten en te eten. Er was wild in overvloed, gebraden, gestoofd en tot pastei gemaakt. Na het eten sprak men over de verdiensten der geregten, en niet weinig lofs werd toegezwaaid aan de kookkunst van onzen kastelein. Ook werd het onderwerp behandeld van appeltaart en gesmokkelden brandewijn totdat het middernacht was geworden, toen het gezelschap beval de slede voor te brengen, om te vertrekken. Toen zij op het punt stonden op weg te gaan, noodigde Koen het gezelschap uit, om een glaasje tot afscheid te drinken, voor zijne rekening. "Mijne heeren", zeide Koen, "gij zegt dat het souper, dat ik heb opgedischt, u goed bevallen is. Staat mij toe u te zeggen, dat gij voortaan zult bekend zijn als het *Wolverine Gezelschap*,—de smakelijke geregten, die gij genuttigd hebt, zijn van de bouten van eenen fraaijen, vetten jongen *wolf*, dien ik van daag van de Indianen gekocht heb."

Deze bekendmaking werd door het gezelschap als eene mooije grap opgenomen, en de glaasjes gingen rond om het wolvenvleesch beneden te houden.

Leer om leer.—"Zeg, Jan, neem die kruik daar, en haal me wat bier."

"Geef mij dan geld, vader."

"Bier met geld krijgen kan iedereen wel; maar bier *zonder* geld krijgen, kijk, dat is eerst de kunst."

De jongen nam de kruik en ging weg; kort daarna kwam hij terug en zette de kruik voor zijnen vader op de tafel.

"Drink," zeide de zoon.

"Hoe kan ik drinken," zeide de vader, "er is geen bier in de kruik."

"Uit eene kruik drinken, daar bier in is, kan iedereen wel," hernam de zoon; "maar bier drinken uit eene kruik, daar *geen* bier in is, kijk, dat is eerst de kunst."

China.—Volgens de beste geschiedkundige bronnen was de boekdrukkunst aldaar reeds 900 jaar bekend. In Confucius tijden, 560 voor Christus geboorte, werden er boeken van stroken bamboes gemaakt, en het eerste papier werd er 150 jaren naar Christus geboorte vervaardigd. 745 jaren naar Christus geboorte vond men er de boeken van boombladeren uit en bij de 900 jaren na Christus was het drukken er algemeen in gebruik. Het drukken is zeer eenvoudig. De uit eene graveernaald, blokjes hout en eenen borstel bestaande materialen dragen de van plaats tot plaats trekkende drukkers steeds bij zich. Zonder wiel, wig of schroef levert de drukker op eenen dag meer dan 25,000 exemplaren, of afdrukken. Het dunne papier is in China een vierde goedkooper, dan in eenig ander land. Men koopt de uit 6 banden, elk 600 octavo bladzijden dik, bestaande werken van Confucius voor 9 pence. Voor een historisch verhaal, dat twintig banden, elk van 1,500 bladen, bevat, betaalt men in China slechts eene halve kroon. [$1,25.]

De welwillende vriend.—Een ongelukkige jonge Franschman, Germain genaamd, wiens geldzaken steeds in de war waren, maar die meesterlijk de kunst verstond om eenen aanslag op de beurs zijner vrienden te maken, bezocht eens zijnen vriend About, voor wiens beurs hij eene bijzondere vooringenomenheid scheen te hebben, daar derzelver eigenaar gewoonlijk bereid was, om hem te helpen, zonder daarna al te onbeleefd op teruggave aan te dringen. "Goeden dag, beste vriend!" hief Germain half buiten adem aan; "neem mij niet kwalijk, als ik u stoor; ik kom maar even, om tien dollars van u te leenen!"—"Maar ik kan ze u niet leenen," antwoordde About.—"Vriend, ik moet ze hebben!" riep Germain—"En ik zeg u, vriend, dat ik ze niet heb."—"Dan schiet mij slechts een eenige vreesselijke uitweg over!" riep Germain, als in vertwijfeling uit.—"Nu? En die is?" vraagde About.—"Ik zal in de Seine springen!"—"Bah, Germain! Wees niet gek! Dat kunt gij immers niet: de Seine is geheel toegevroren."—"Dat doet er niet toe: ik heb geene andere keus."—"Nu dan, vriendje, als het zoo ver met u gekomen is," zeide About met deelneming, "dan zal ten minste niemand van mij zeggen, dat ik u eene laatste dienst geweigerd heb . . . . ."—"Ach, mijn ware, beste vriend! Gij zult mij dus toch . . . . . ." riep Germain, die reeds dacht den ander door zijne bedreiging vermurwd te hebben.—"Hier zijn twee franken," hernam About; "daarvoor kunt gij ten minste *eene bijl laten hakken*."

"Schelm, hondsvot, dief! Gehangen mag je worden!"

De zonnebloem een middel tegen de koorts.—Luitenant Maury, lid van het Nationale Observatorium te Washington, beweert een behoedmiddel tegen de ziektestof der koortsstreken te hebben ontdekt, en dit is niets anders dan het aankweeken van de zonnebloem, welke hij bevonden heeft zeldzame vermogens te hebben, om de schadelijke gassoorten in den dampkring op te slorpen. Deze bewering is waarlijk zeer weldadig —als zij waar wordt bevonden. Hij zegt dat de landbouwers of burgers, die digt bij zoogenaamde koorts moerassen, of middelpunten van ziektestoffen, wonen, eene rij zonnebloemen tusschen die besmettende plaatsen en hunne woningen moesten planten. De zonnebloemen werken als eene muur in het beschermen van de gezondheid des huisgezins, omdat zij de gassoorten, die door den wind op hunne woningen worden aangedreven, opslorpen. Het kost maar eene beuzeling dit te beproeven, en wij vertrouwen daarom, dat elke landbouwer in de Westelijke Staten van de zonnebloem–bescherming eene proef zal nemen.

Eene slang zoogen.—Mihalef verhaalt, in eene verhandeling over de vogels, de volgende gebeurtenis:—Eene jufvrouw, eene onzer nabestaanden, die in Louisiana woonde, had een zuigend kind. Elken nacht werd haar slaap gestoord door een vreemd gevoel, als van een koud en glijdend voorwerp, dat de melk uit hare borsten had gezogen. Bij zekere gelegenheid had zij hetzelfde gevoel, doch thans was zij wakker. Zij sprong uit haar bed en schreeuwde luid. Men kwam met een licht, zocht en keerde het beddegoed het onderste boven—en thans vond men de vreesselijke zuigeling, zijnde eene groote slang van eene gevaarlijke soort. De schrik, die haar dit ijsselijk voorval veroorzaakte, deed haar hare melk verliezen.

Saleratus vergift.—George Sumner zeide in eene zijner laatste lezingen; "het buitensporig gebruik van saleratus is eene hoofdoorzaak van amerikaansche ongesteldheid. Het is een doodelijk vergift, welks gebruik moest geschuwd worden als de slagter des zwakken kinds, en de vernieler des sterken mans."

☞ Dr. Durbin, de groote Methodisten redenaar, wilde eens preeken over de woorden, "Denk aan Lots vrouw" en slaagde er slecht in. Naderhand eens tot Dr. Bond zeggende, dat hij de reden niet wist van deze mislukking, gaf de Eerwaarde Doctor hem ten antwoord "dat hij in het vervolg beter deed met zich met eens anders vrouw niet in te laten."

CALENDER VOOR MEI, 1857.

D. der maand	Dagen der Week.	Zons- Opg. U. M.	Ond. U. M.	Maangestalten.
1	Vrijdag	4 54	6 59	
2	Zaturdag	4 53	7 00	
3	Zondag	4 51	7 01	
4	Maandag	4 50	7 02	
5	Dingsdag	4 49	7 03	
6	Woensdag	4 48	7 04	
7	Donderdag	4 47	7 05	
8	Vrijdag	4 46	7 06	Volle Maan, den 8, 's avonds 9 ure, 3 min.
9	Zaturdag	4 45	7 07	
10	Zondag	4 44	7 08	
11	Maandag	4 43	7 09	
12	Dingsdag	4 42	7 10	
13	Woensdag	4 41	7 11	
14	Donderdag	4 40	7 12	
15	Vrijdag	4 39	7 13	
16	Zaturdag	4 38	7 14	Laatste kwart., den 16, 's avonds 6 ure, 2 min.
17	Zondag	4 37	7 15	
18	Maandag	4 36	7 16	
19	Dingsdag	4 35	7 17	
20	Woensdag	4 35	7 18	
21	Donderdag	4 34	7 19	
22	Vrijdag	4 33	7 20	
23	Zaturdag	4 32	7 21	Nieuwe Maan, den 23, 's morg. 9 ure, 40 min.
24	Zondag	4 31	7 22	
25	Maandag	4 30	7 23	
26	Dingsdag	4 29	7 24	
27	Woensdag	4 28	7 25	
28	Donderdag	4 28	7 26	
29	Vrijdag	4 27	7 27	
30	Zaturdag	4 26	7 28	Eerste kwart., den 30, 's morg. 8 ure, 4 min.
31	Zondag	4 26	7 28	

SALE OF SWAMP LANDS.

NOTICE IS HEREBY GIVEN TO ALL PERsons claiming the right of pre-emption to any of the swamp and overflowed lands in the counties of Dane, Ozaukee, Sheboygan, Manitowoc, Kewaunee, Door, Oconto, Brown, Outagamie, Winnebago, Fond du Lac, Calumet, Dodge and Jefferson, under the provisions of an act entitled "An Act to provide for the protection of the swamp and overflowed lands in this State, and grant pre-emption rights thereon", approved April 2nd 1855: that all of said rights to any of such lands in said counties, must be proven, and said proof deposited with the Secretary of State and the purchase money therefor paid in full at the rate of one dollar and twenty-five cents per acre, at least ten days prior to the time appointed for the sale of such lands in each of said counties respectfully, as hereafter specified, in compliance with an act entitled "An act to provide for the sale and disposal of the swamp and overflowed lands", approved October 11th, 1856, and "An act concerning pre-emptors of swamp and overflowed lands of this State", approved March 5th 1857, and that all of said lands which shall not be so pre-empted and proven as aforesaid, will be offered at public auction, at the minimum price of one dollar and twenty-five cents per acre, in the manner and under the restrictions provided, for the sale of school and university lands, in chapter 24 of the revised statutes, so far as such provisions may be applicable and not inconsistent with the provisions of the act last referred to, at the following times and places to wit:—

In the county of Dane, at the Capitol at Madison, on Wednesday the 1st day of July, A. D. 1857.

In the county of Ozaukee, at the Court House, in Port Washington, on Thursday the 2nd day of July, A. D. 1857.

In the county of Washington, at the Court House in West Bend, on Friday the 3rd day of July, A. D. 1857.

In the County of Sheboygan, at the Court House in Sheboygan, on Monday the 6th day of July, A. D. 1857.

In the county of Manitowoc, at the Court House in Manitowoc, on Wednesday the 8th day of July, A. D. 1857.

In the county of Kewaunee, at Slawson's & Taylor's Store in Kewaunee, on Friday the 10th day of July, A. D. 1857.

In the county of Door, at Bayley's Harbor, on Monday the 13th day of July, A. D. 1857.

In the county of Oconto, at the Post Office in the village of Oconto, on Wednesday the 15th day of July, A. D. 1857.

In the County of Brown, at the Court House in Green Bay, on Friday the 17th day of July A. D. 1857.

In the county of Outagamie, at the Court House in Appleton, on Monday the 20th day of July, A. D. 1857.

In the County of Winnebago, at the Court House in Oshkosh, on Tuesday the 21st day of July, A. D. 1857.

In the county of Fond du Lac, at the Court House in Fond du Lac, on Wednesday the 22nd day of July, A. D. 1857.

In the county of Calumet, at James Robinson's at Chilton, on Friday the 24th day of July, A. D. 1857.

In the county of Dodge, at the Winter House in Horicon, on Monday the 27th day of July, A. D. 1857.

In the county of Jefferson, at the American House, in Watertown, on Wednesday the 29th day of July, A. D. 1857.

The sale will commence at 9 o'clock A. M., or as soon thereafter as may be, at each of the above named places.

All persons claiming the right to pre-emption to any of the above lands, will be permitted to pay for said pre-emptions on or before the time for that purpose specified above. In order to guard the rights of contestants, no pre-emptor will be allowed to enter the tract by him claimed, until he shall file in the office of the Secretary of State, a certificate of the Register of the county, in which the lands claimed are situated, certifying that there are no adverse claims to said tract. And in case there are adverse claimants, the person making application to pay for the land by him claimed, shall procure a certificate as above, giving all the names of the adverse claimants, and by furnishing evidence at the office of the Secretary of State, that he has notified such adverse claimants, of his intention to prove his pre-emption, on a day fixed in said notice, giving one day for every thirty miles travel, from the residence of each claimant to Madison, his application will be heard and determined.

D. W. JONES,
Secretary of State.
CHARLES KEUHN,
State Treasurer.
WM. R. SMITH,
Attorney General.

☞ Each and every paper in the above named counties will please publish the foregoing notice once in each week until the day of sale, and send a bill thereof properly verified at legal rates to the Secretary of State, Madison. March 14th, 1857.

JOHN W. HUNT, 11
4m 12 Assistant Secretary of State.

Uit Nederland ontvangen.

De vervolg bladen van den **HUISVRIEND** tot October 1856, die aan de inteekenaren zullen verzonden worden, bij aanzuivering hunner inteekeningsgelden voor het volle jaar a $3. J. QUINTUS.

J. HEUKELMAN WOLTERS,

Apotheker, Boekhandelaar en Eigenaar eener Leesbibliotheek, heeft de eer aan zijne Stad- en Landgenooten bekend te maken, dat hij door Zijne Excellentie den Gouverneur van Iowa gemagtigd is, tot het waarnemen van alle Notariële Zaken.

Op vertrouwen komt het in dit vak aan. Een iegelijk die hem dit waardig keurt, wordt ten vriendelijkste uitgenoodigd, hem te komen belasten met al wat tot het Notariële vak behoort. 373 tf

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:

De Heer A. Stokdijk, Amsterdam, Wisconsin.
" A. J. Hillebrands, Oostburg, dito.
" G. P. Feltzer, Sheboygan Falls.
" D. J. Doornink, Milwaukie, Wis.
" Arnold Smits, Little Chute, Wis.
" John Wigman, te Green Bay.
" J. Landaal, Alto, Fond du Lac County.
" F. Pasdeloup, 59 Clark street, Chicago.
" van der Sijde, Hope, Illinois.
" M. Jansen, Thornton, Illinois.
" E. van der Stolpe, Albany, N. Y.
" A. de Vos, Az. Rochester, N. Y.
" N. W. A. v. C. Smallenburg, Buffalo.
" J. Arijs, Paterson, enz., New Jersey.
" H. Ochsner, Cleveland, Ohio.
" J. H. Janson, Cincinnati.
" J. van de Luijster, Holland, Mich.
" Zeeland, Mich.
" J. Hoedemaker, Kalamazoo, dito.
" L. Dooge, Grand Rapids, dito.
" Henry Hospers, Pella, Iowa.
" L. D. van Horssen, Keokuk, Iowa.

☞ De abonnements-prijs op den *Nieuwsbode* is slechts TWEE DOLLARS per jaar, of omtrent vier CENTS per week! Zij die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij de agenten aan te melden en het geld (in goede bankbiljetten) in eenen brief te sluiten, die *franco* moet gezonden worden aan

J. QUINTUS, Sheboygan, Wis.